IMMACULATA

4/2006 Č.86

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2006

Červenec – Aby nás doba dovolených a odpočinku přivedla blíž k Bohu a Neposkvrněné.

Srpen – Abychom pod ochranou Matky Boží setrvávali v bdělosti a navzájem upevňovali bratrské vztahy.

Září – Aby každý trpící člověk nalezl u Bolestné Matky povzbuzení a sílu k nesení svého kříže.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři, existuje anekdota, v níž se jeden rabín uprostřed utrpení koncentračního tábora dotazuje Boha: „Hospodine, skutečně jsme tvým vyvoleným národem?“ A dostává se mu odpovědi: „Ano, jste.“ Rabín pokračuje: „A dalo by se něco udělat, abychom na chvíli nebyli?“

Milovaní, tato anekdota v sobě ukrývá velkou pravdu, totiž že Boží vyvolení je na jedné straně darem, ale na druhé straně úkolem, a to ne zrovna jednoduchým.

Písmo svaté hovoří o Božích vyvolených, kterým se dostalo cti být osloveni přímo Bohem, naslouchat Božím slovům, mít podíl na Boží moci. Jejich úkolem pak bylo dělit se o Boží dar s ostatními, kterým to často bylo zatěžko přijmout. Nový zákon hovoří především o Mesiáši – o Božím pomazaném Ježíši, který byl vyvolen k tomu, aby vykoupil lidstvo propadlé kvůli hříchu smrti. Dar – Boží Syn jedné podstaty s Otcem, úkol – plnit vůli svého Otce až na kříž. Evangelia hovoří ještě o další významné vyvolené osobě. Je to Panna Maria, která se stala Matkou Boží. Dar – dcera Otce, nevěsta Ducha Svatého, Matka Božího Syna. Úkol – zapomenout na sebe a žít jen pro Syna, být vždy s ním až na kříž. Božím vyvoleným je také každý křesťan. Dar – adoptovaný Boží syn, obdarovaný v Kristu životem věčným. Úkol – dělit se o Krista s ostatními, aby i oni měli život věčný.

Všímáme si, že s úkolem je spojen kříž a my spolu s rabínem máme pokušení říci, že je lepší nebýt vyvoleným a raději se zříct Božího daru. Podívejme se ale ještě jednou na Ježíše a Marii. Po smrti na kříži následuje zmrtvýchvstání, po kráčení za Synem až na kříž následuje cesta do Synovy slávy v nebi. Syn se stává pramenem spásy pro všechny, Matka se stává první vykoupenou a oslavenou – s duší i tělem vzatou do nebe.

Ještě máme tendenci utíkat od Božího vyvolení? Bůh přece věrnost a námahu štědře odměňuje! Povzbuďme našeho rabína i sebe navzájem: „Důvěřuj v Boha, buď věrný a On ti dá život v plnosti!“

br. Bohdan

První strana obálky: Madona z minoritského kláštera v Českém Krumlově

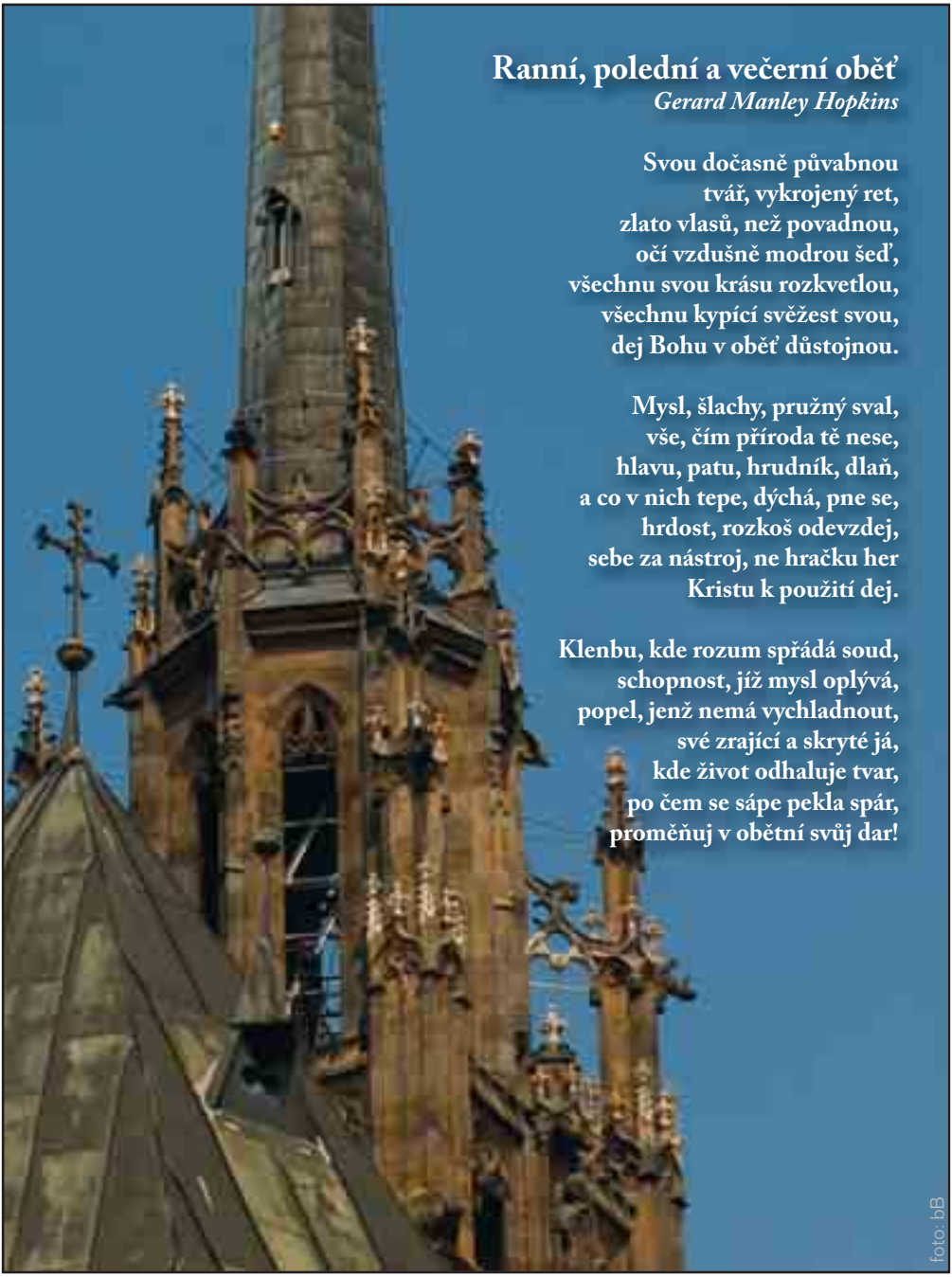

Ranní, polední a večerní oběť

Gerard Manley Hopkins

Svou dočasně půvabnou
tvář, vykrojený ret,
zlato vlasů, než povadnou,
očí vzdušně modrou šeď,
všechnu svou krásu rozkvetlou,
všechnu kypící svěžest svou,
dej Bohu v oběť důstojnou.

Mysl, šlachy, pružný sval,
vše, čím příroda tě nese,
hlavu, patu, hrudník, dlaň,
a co v nich tepe, dýchá, pne se,
hrdost, rozkoš odevzdej,
sebe za nástroj, ne hračku her
Kristu k použití dej.

Klenbu, kde rozum spřádá soud,
schopnost, jíž mysl oplývá,
popel, jenž nemá vychladnout,
své zrající a skryté já,
kde život odhaluje tvar,
po čem se sápe pekla spár,
proměňuj v obětní svůj dar!

foto: bB

Ze života sv. Františka z Assisi

Návrat do Assisi (r. 1226)

Jak jsem se v předcházející kapitole zmínil, jakmile se Eliáš dozvěděl, že se jeho milovanému Otci přitížilo, hned nechal všeho a jako pečlivý, věrně milující syn spěchal do Sieny. Když však pozoroval, že se mezitím stav nemocného poněkud zlepšil, navrhl Františkovi, aby kvůli změně vzduchu přesídlil do Celly u Kortony. S tím návrhem světec plně souhlasil, neboť v Sieně byl neustále navštěvován různými osobnostmi, a proto toužil po klidu, jehož doufal dosáhnout v poustevně bratří v Celle. Proto také, jakmile se cítil zase poněkud silnější, se vydal s Eliášem a několika bratry do tohoto zátiší.

Ukázalo se však brzo, že již všechna tato opatření nemocnému nepomohou, neboť brzo po jeho příchodu do Celly začal následkem vodnatelnosti silně otékat, jeho žaludek tak zeslábl, že nemohl přijmout žádný pokrm. František tušil z těchto příznaků, že sekera je už přiložena ke stromu jeho života, a proto prosil pečlivého bratra Eliáše, aby jej dovedl co nejrychleji do Porciunkuly. Tato prosba milovaného Otce mu byla rozkazem, neboť miloval Františka jako dobrou matku a každé jeho sebemenší přání s radostí vyplňoval.

Z Kortony do Porciunkuly vedly dvě cesty: Jedná krátká a velice pohodlná přes Perugii, druhá byla mnohem delší a Perugii obcházela širokým obloukem, tou se však vydali na radu bratra Eliáše. Přestože byla mnohem obtížnější a pro nemocného velice nepohodlná, zvolil ji Eliáš, poněvadž byla jistější. Obával se totiž, aby obyvatelé města Perugie nezdrželi Františka ve svém městě až do jeho smrti, aby se pak mohli zmocnit jeho svatých ostatků. Jen zvolna se pohyboval smutný průvod, v jehož středu nesli na nosítkách nemocného Františka. Když dorazili až do městečka Nocery, podal Eliáš Assiským zprávu, jak drahocenný poklad jim veze a prosil je, aby vyslali bezpečný ozbrojený průvod, jenž by je chránil. Prozřetelný Eliáš tušil úklady ze strany Perugijských, o nichž se doslechl, že si přejí, aby František zemřel v jejich městě.

Když se Assiští dozvěděli, o co se jedná, neztráceli ani minutu času. Zástup nejváženějších občanů a šlechty s vojenskou družinou se vydal na cestu do Nocery, kde je očekával Eliáš s bratřími. Ačkoliv se světec zdráhal v tak četném průvodu se vracet do rodného města, byl od Assiských přemluven a podrobil se.

Na přání Assisiských obyvatel se František ubytoval v biskupském paláci a nikoliv v Portiunkule. Assiští měli strach, aby se ho jejich nepřátelé nezmocnili, což by mohli udělat snáze v osamělém klášteře, než v jejich městě. Sami se také postarali o stráž u biskupského sídla, aby se tak pojistili proti všem úkladům.

V biskupském paláci se dostalo nemocnému Františkovi nejpečlivějšího ošetření. Přes to všechno se k němu smrt blížila stále rychlejšími kroky. Assiští lékaři zcela zjevně prohlásili, že je už všechna lidská pomoc marná, jelikož otok, kterým byl nemocný dříve stižen, nyní najednou nápadně opadl a ustoupil neobyčejné vyhublosti. František se podobal kostře pokryté kůží, nemohl sebou ani hnout, leda jen s napětím posledních sil. Jeho slabost byla tak veliká, že sami ošetřovatelé projevili nad tím údiv, že ještě může žít. Jeho zrak tak zeslábl, že mohl stěží rozeznat denní světlo.

Jak veliké a prudké bolesti v tuto dobu snášel, o tom nejlépe svědčí jeho odpověď, kterou dal jednomu z obsluhujících bratří. Ten totiž v nejapné zvědavosti položil svatému trpiteli otázku, co by raději trpěl, zda mučednickou smrt z rukou katanů, nebo tuto bolestnou nemoc. „Drahý bratře," odpověděl nemocný se svatým klidem na tváři, „mým nejmilejším a nejpříjemnějším přáním bylo vždy a je až dosud, činit to, co si ode mne žádá Bůh. Ve všem a vždy se chci shodovat s jeho nejsvětější vůlí. Kdybych si mohl z obojího vybrat, věř mi, že bych volil i tu nejtěžší mučednickou smrt, než jen tři dny těchto muk a bolestí, které snáším. Ovšem dobře mi rozuměj, bratře," dodal, „mluvím o bolestech, jež snáším, a nemyslím na odměnu, jež mě za to očekává." „Ó pravý mučedníku," volá

Tomáš z Celano, „ty s úsměvem a radostí snášíš vše to, na co se jiní lidé ani nemohou dívat!“ Sám Bůh byl jeho těšitelem a útočištěm.

Jednou v noci dostal nemocný velikou chuť na trochu petržele, protože jeho žaludek už nemohl nic jiného snést. Projevil kuchaři své přání, ten mu však odpověděl, že všechnu petržel ze zahrádky dávno vytrhal, a tudíž by sotva nalezl nějakou ve dne, neřku-li teď za noční tmy. „I jen jdi do zahrady, bratře,“ dodal František, „a první bylinky, které nahmatáš, přines ke mně.“ Poslušný bratr hned spěchal, aby vyplnil daný rozkaz. Za chvíli se vrátil s chomáčem různých travin, mezi nimiž našli bratři mladou a chutnou petržel, kterou nemocný s radostí snědl. Tuto příležitost použil světec k tomu, aby doporučil všem ochotnou a rychlou poslušnost i v tom případě, že by se poručená věc zdála být nemožná; neboť, když je toho potřeba, udělá ji svatá poslušnost možnou.

Ačkoliv byl František trápen bolestmi, často si radostně prozpěvoval chvály stvoření, nebo aspoň prosil své opatrovníky, aby mu je zpívali; to dělal také v noci ke vzdělání a poučení těch, kteří bděli na stráži před biskupským palácem. Jednou bratr Eliáš projevil nad tím svůj úžas, neboť si nemohl vysvětlit, jak může být nemocný stále veselý, ačkoliv trpí jako Lazar. „Bratře,“ řekl mu, „uvaž, co si lidé o tobě pomyslí, že tak radostným zpěvem se připravuješ na blížící se smrt.“ „Nech mě, milý synu,“ těšil jej nemocný, „nech, ať se raduji a veselím v Pánu, s nímž jsem v těchto svých velikých bolestech stále spojen milostí Ducha Svatého. Právě proto se mohu radovat a veselit v Bohu, svém spasení.“

V těchto dnech jej také navštívil lékař z města Arrezo, jmenoval se Jan Bonus. „No tak příteli,“ vítal jej radostně světec a podával mu ruku, „co soudíš o mé nemoci?“ „Ale to víš, že zase bude dobře,“ těšil jej lékař, nechtěl jej sdělením pravdy zarmoutit. Ale tou odpovědí nebyl František spokojen. „Řekni mi pravdu,“ naléhal na něho, „pověz bez obalu, co si myslíš o mé nemoci. Neboj se, nejsem žádným strašpytlem. Pověz mi všechno, nebojím se smrti, neboť milostí Ducha Svatého jsem tak spojen s Pánem Bohem, že jsem spokojen jak se smrtí, tak i se životem, jak se bude Bohu líbit.“

Lékař pravil: „když si přeješ slyšet můj úsudek, říkám ti bez ohledů, že tvá nemoc je nezhojitelná. Dle dosavadních zkušeností mám za to, že ke konci tohoto měsíce září nebo nejdéle počátkem října se rozloučíš s tímto světem.“ „Ach, to je dobře,“ zvolal radostně nemocný a vzdával díky Bohu, „to je dobře, že se smrt již blíží. Ať přijde smrt, moje drahá sestra, čekám už na ni.“

Cítil, že se rychle blíží čas, kdy se bude muset odloučit od milovaných synů, proto je dal k sobě zavolat, a uděloval jim jednomu po druhém,

Pamětní deska na místě, kde sv. František naposledy žehnal městu Assisi

jako kdysi patriarcha Jakub, otcovské požehnání. Bratr Eliáš klečel po jeho levici, ostatní kolem chudičkého lůžka. Na tváři všech byla vidět hluboká bolest, kterou František nepozoroval, protože byl úplně zbaven zraku. Když všichni bratři dostali požehnání, vložil své ruce na hlavu Eliáše. Poněvadž sám nic neviděl, ptal se kolemstojících, na čí hlavě spočívají jeho ruce. „Na hlavě bratra Eliáše," odpověděli. „Dobře, tak jsem si to přál," pravil nemocný. „Tobě, synu můj," pokračoval obrácen k svému vikáři, „žehnám ve všem a pro vše. Podobně jako Nejvyšší ve tvých rukou rozmnožil mé syny a bratry, tak žehnám tobě a v tobě i všem ostatním. Na nebi i na zemi kéž ti Král všech králů udělí své požehnání. Žehnám ti jak mohu, ano ještě více než mohu; co sám nejsem s to učinit, to ti uděl Ten, jenž všecko může. Kéž je také tvůj úděl jednou mezi spravedlivými. Kéž se ti dostane všeho požehnání, které si přeješ a kéž se ti dostane všeho, o co budeš náležitě a hodně žádat."

Po těch slovech, z nichž můžeme vyčíst, že František měl od Boha vnuknutí, co se jednou s bratrem Eliášem stane, mu zvlášť požehnal a obrátil se ke shromážděným bratřím se slovy: „Buďte s Bohem, nejmilejší synové, trvejte v bázni Boží a buďte vždy živi v Kristu Ježíši, neboť brzo podstoupíte těžkou zkoušku. Blahoslavení budou ti, kteří vytrvají v tom, co začali! Mnozí však budou strženi na zlé cesty ke své zkáze. Co se mne týče, já jdu k Bohu, jemuž jsem, pokud mi síly stačily, vždy co nejhorlivěji sloužil, a proto také s důvěrou opouštím tento svět. Milost Boží zůstaň vždycky s vámi.

Až dosud byl František ubytován v biskupském paláci, ale čím více se blížil konec jeho života, tím více si přál přesídlit do Porciunkule, a tam zemřít pod ochranným pláštěm Matky Páně. Kde začal, tam chtěl i dokonat pozemský běh svého života a nastoupit život nový. Jednoho dne se s tímto přáním svěřil svým bratřím a prosil je, aby ho dopravili do milovaného zátiší porciunkulového, což také bratři rádi splnili. Assiští měli z počátku proti tomu námitky, ale výmluvnému bratru Eliášovi se podařilo je přemluvit a uklidnit. Hned byla upravena pohodlná nosítka, na nichž za účasti zástupů lidí, přenášeli bratři drahocenný poklad – milovaného otce – do svatého mariánského zátiší. Cestou prosil nemocný své syny, aby zastavili na místě, odkud je dobře vidět město Assisi. Byl tu špitál křižovníků zvaný „Salvatore delle Pareti" nebo též Pallereto. Když sem dorazili byla nosítka postavena na zem tak, aby na nich odpočívající nemocný byl otočen tváří k Assisi. S vypětím všech svých sil se František vztyčil na nosítkách a začal se potichu vroucně modlit za blaho svého města. Při modlitbě viděl, osvícen Bohem, všechna neštěstí a války, jimiž bude v budoucnu postiženo. Začal nad ním plakat. Se zdviženýma rukama prosil Boha o požehnání a slitování pro ubohou otčinu. Svou svatou rukou žehnal městu a volal slabým hlasem:

„Pane, jako za dřívějších dob bylo toto místo sídlem lidí bezbožných, tak nyní jak vidím, ze svého nevýslovného milosrdenství a nevystihlé dobroty, vyvolil sis toto město, aby bylo sídlem a příbytkem těch, kteří by tě v pravdě poznávali, tvému přesvatému jménu zjednávali slávu a všemu křesťanskému lidu poskytovali vůni dobré pověsti, svatého života a evangelijní dokonalosti. Prosím tě tedy, Pane Ježíši Kriste, Otče všeho milosrdenství, nehleď na naši nehodnost, pamatuj na svou dobrotivost, kterou jsi vždy projevoval tomuto městu, učiň, aby bylo sídlem a příbytkem těch, kteří tě v pravdě poznávají, tvé přeslavné a nejsvětější jméno zvelebují na věky věků. Amen."

Když domluvil, dal ještě jednou srdečné „s Bohem" rodnému městu a pak dal znamení, aby šel průvod dál. Když uviděl Portiunkuli, velmi se zaradoval, neboť už dlouho mu nebylo dopřáno se potěšit s touto milou svatyní. Dal se zanést k oltáři Matky Boží a vroucně se modlil. Po modlitbě doporučil ještě jednou tuto milou svatyňku bratřím s tím, aby ji nikdy neopouštěli a pečovali o ni. Potom se dal přenést do cely určené pro nemocné.

Podle knihy Svatý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

Řád bratří minoritů přijímá nové kandidáty

Informace:
P. Josef Goryl, Minoritská 1,
602 00 Brno, Tel.: 542 215 600
e-mail: provincialat@minorite.cz

Generální audience Benedikta XVI. (7.6.2006)

Petrova služba je jedním z konstitutivních prvků církve

Drazí bratři a sestry,

když evangelista Jan vypráví o prvním setkání Ježíše s Šimonem, bratrem Ondřeje, zaznamenáváme jedinečnou skutečnost: „Ježíš na něj pohleděl a řekl: Ty jsi Šimon, syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas (což se překládá: Petr)“ (Jan 1,42). Ježíš obvykle neměnil jména svých učedníků, s výjimkou přízviska „synové hromu“, kterým se za určitých okolností obrací na Zebedeovy syny (srov. Mk 3,17), ale dále ho už neužívá, nikdy nepřiřkl žádnému ze svých učedníků nové jméno. Učinil tak jen s Šimonem a toto jméno, přeložené do řečtiny jako Petros, se v evangeliích několikrát vrací, a nakonec zatlačí původní jméno do pozadí.

Tato skutečnost získává na významu, vezme-li se v potaz, že ve Starém zákoně změna jména zpravidla předchází pověření zvláštním posláním (srov. Gn 17,5; 32,28 ad.). Vskutku, na Kristovu vůli dát Petrovi zvláštní důležitost v rámci sboru apoštolů můžeme usuzovat z řady náznaků: v Kafarnaum jde Mistr bydlet do Petrova domu (Mk 1,29); když se na něj tlačí dav na břehu Genezaretského jezera, Ježíš vybírá mezi dvěma připoutanými loďkami právě Šimonovu (Lk 5,3); když Ježíš za zvláštních okolností vybírá do svého doprovodu jen tři učedníky, Petr je v této skupině vždy připomínán jako první: je tomu tak při vzkříšení Jairovy dcery (srov. Mk 5,37; Lk 8,51), při Proměnění (srov. Mk 9,2; Mt 17,1; Lk 9,28), při agónii v Getsemanské zahradě (srov. Mk 14,33; Mt 16,37). Stejně tak se na Petra obracejí výběrčí daní v Chrámu a Mistr platí pouze za sebe a za něho (srov. Mt 17,24-27); Petrovi myje nohy při Poslední večeři jako prvnímu (srov. J 13,6) a pouze za něj se modlí, aby jeho víra neselhala a aby v ní pak mohl upevňovat ostatní učedníky (srov. Lk 22,30-31).

Toto zvláštní postavení si koneckonců uvědomuje i sám Petr: právě on často mluví jménem ostatních, žádá o vysvětlení složitých podobenství (Mt 15,15), přesného smyslu některého z přikázání (Mt 18,21) nebo formálního příslibu odměny (Mt 19,27). Často je to on, kdo vystupuje jménem všech, aby vyřešil některé rozpačité situace. Tak například když se Ježíš, zarmoucený nad nepochopením zástupu po promluvě o „chlebu života“, ptá: „I vy chcete odejít?“, Petrova odpověď je rezolutní: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života“ (srov. Jan 6, 67-69). Stejně rozhodné je vyznání víry, které činí – opět jménem všech Dvanácti - nedaleko Cesareje Filipovy. Na Ježíšův dotaz: „A za koho mě pokládáte vy?“, Petr odpovídá: „Ty jsi Kristus, Syn živého Boha“(Mt 16,15-16). Ježíš místo odpovědi tehdy pronáší slavnostní prohlášení, které jednou provždy definuje Petrovu roli v Církvi: „A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev... Dám ti klíče králov-

ství nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.“ (Mt 16,18-19). Trojice metafor, na něž se Ježíš odvolává, je velmi zřetelná: Petr bude skalnatým základem, na kterém spočine stavba církve; bude mít klíče Království nebeského, aby otvíral a zavíral, jak bude považovat za spravedlivé; a nakonec, bude moci svazovat a rozvazovat, totiž tak, že bude ustanovovat nebo zakazovat to, co uzná za nutné pro život Církve, která je a zůstává (církví) Kristovou. Plastické a zřetelné obrazy tak popisují to, co pozdější reflexe označí termínem „primát jurisdikce“.

Toto výsadní postavení, které Ježíš chtěl udělit Petrovi, najdeme také po zmrtvýchvstání: Ježíš pověřuje ženy, aby podaly zprávu výslovně Petrovi, odděleně od dalších apoštolů (srov. Mk 16,7); za ním a za Janem běží Magdaléna, aby informovala, že kámen od hrobu byl odvalen (srov. J 20,2) a Jan mu dá přednost, když spolu dorazí před prázdný hrob (srov. J 20, 4-6); Petr bude také jako první z apoštolů svědkem zjevení Zmrtvýchvstalého (srov. Lk 24, 34; 1 Kor 15,5). Tuto jeho nesporně dominantní roli (srov. J 20,3-10) vyznačuje kontinuita mezi výsadním postavením, které měl ve skupině apoštolů a které bude mít ve společenství vznikajícím při velikonočních událostech, jak to dosvědčují Skutky apoštolů (srov. Sk 1,15-26; 2,14-40; 3,12-26; 4,8-12; 5,111.29; 8,14-17; 10). Jeho chování bylo považováno za rozhodující do té míry, že se stávalo terčem komentářů i kritik (srov. Sk 11,1-18; Gal 2,11-14). Na tzv. Jeruzalémském sněmu má Petr vedoucí úlohu (srov. Sk 15 a Gal 2,1-10) a právě proto, že vystupuje jako svědek autentické víry, i Pavel mu přizná jistý „primát“ (srov. 1 Kor 15,5; Gal 1,18; 2,7 ad.). Skutečnost, že řada klíčových textů vztahujících se na Petra odkazuje ke kontextu Poslední večeře, při níž Kristus uděluje Petrovi službu utvrzovat bratry (srov. Lk 22,31 ad.), ukazuje, že Církev, která vzniká z velikonoční památky slavené v eucharistii, má ve službě svěřené Petrovi jeden ze svých konstitutivních prvků.

Přeložila Johana Bronková. Česká sekce RV

Důležitost úctu k Neposkvrněné

Když Bůh stvořil anděly, podrobil je zkoušce, aby si dobrovolně zvolili, zda se chtějí ve všem podřídit jeho vůli, nebo ne. A zjevil jim budoucnost, že má v úmyslu stvořit bytost bez poskvrny hříchu, neposkvrněnou, avšak bytost lidskou, a že bude jejich Královnou a podle jeho vůle jí budou prokazovat úctu. Nalezla se však část andělů, kteří to považovali za snížení své dokonalosti. Povstali proti Boží vůli a s Luciferem v čele pak byli svrženi do pekla. Vzbouřený anděl, satan, uviděl v pozemském ráji ženu nepoznamenanou hříchem. Nebyla to ta, kterou mu zjevil Bůh, ale jí podobná. Vzplanul nenávistí, uvedl ji do pokušení a přivedl ke vzpouře proti Boží vůli.

Avšak Bůh mu připomíná onu bytost, kterou měl ve svých odvěkých plánech, a říká: „Ona rozdrtí tvou hlavu“ (Gen 3,15). „Nechtěl jsi ji mít v úctě. A jako kvůli ní jsi byl uvržen do pekla, tak kvůli ní bude rozdrcena tvá pyšná hlava, kvůli ní budeš muset utíkat z každé duše, která ji bude ctít.“

I přišel na svět Spasitel, Bůh-Člověk, Ježíš, a své poslání, své vyučování cesty do nebe začal tím, že se stal závislým na Neposkvrněné jako dítě na své matce; po dobu svého zemského života naplňoval 4. přikázání tak, že ji ctil a bezprostředně jí sloužil, aby naplnil vůli Boha Otce.

Od této doby nikdo, kdo nebude podle jeho vzoru ctít Neposkvrněnou, nebude mu podoben. A i kdyby satan přivedl duši i k velmi hlubokému pádu, jestliže se mu nepodaří vykořenit úctu k Neposkvrněné, jeho kořist stále není jistá. Kdyby ale nějaká duše zapomněla na svou Nebeskou Matku a přestala jí prokazovat úctu, tak i kdyby byla obklopena všelijakými pobožnostmi a i kdyby plnila všechny možné ctnosti, tak po přetržení tohoto proudu milosti se nevyhnutelně zřítí do propasti.

sv. Maxmilián

Ježíšova rodina

„Přišla jeho matka a jeho příbuzní. Zůstali stát venku a dali si ho zavolat. Kolem něho sedělo plno lidí. Řekli mu: „Tvoje matka a tvoji příbuzní se venku po tobě ptají!" Odpověděl jim: „Kdo je má matka a moji příbuzní?" A rozhlédl se kolem těch, co seděli dokola kolem něho, a řekl: „To je má matka a to jsou moji příbuzní! Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka." (Mk 3,31-35)

K nejtěžším okamžikům rodičů milujících své dítě patří chvíle, kdy je třeba souhlasit s jeho odchodem z domu s někým, koho nyní bude milovat více než rodiče. Tak to ovšem ve světě chodí, že se dítě stává stále samostatnějším, až přijde okamžik, kdy opustí otce i matku a založí si vlastní rodinu a věnuje se svým úkolům. Bez této těžké a bolestné zkušenosti, ale i bez souhlasu s takovým procesem, by dospělý muž stále byl jen maminčiným mazlíčkem a dospělá žena by se nikdy nestala samostatnou. Je třeba umět souhlasit s odchodem toho, koho máme rádi, aby se mohl rozvinout a nezakrněl kvůli křečovitému lpění na vazbách, které jsou dobré jen do jistého času (tady nejde o rušení či ničení vztahů, ale o změnu a rozvoj jejich formy). Zkušenost ukazuje, že matky zde bývají chamtivější než otcové, mají tendenci zadržet si dítě jen pro sebe.

Při četbě Markova evangelia můžeme nabýt dojmu, že Ježíšovo opuštění rodiny nebylo jeho nejbližšími spolu s jeho Matkou pochopeno. Marek hovoří o nepokoji, který zavládl v Ježíšově příbuzenstvu, když se kolem něho začali shromažďovat učedníci a zástupy lidí, a Ježíš sám se věnoval vyučování tak intenzivně, že mu nezbýval čas ani na jídlo (srv. Mk 3,20). Mnozí lidé, když viděli jeho zápal pro věc, začali říkat: „Pomátl se na rozumu..." a „Je posedlý Belzebubem" (Mk 3,21-22). Není tedy divu, že Ježíšovi příbuzní se za ním vypravili, aby se ho „zmocnili", jak píše Marek (Mk 3,21). Na tomto místě evangelia se hovoří o příbuzných bez vyjmenování Ježíšovy Matky. Ona je vyjmenována až v dalším okamžiku, kdy se rodina chce setkat s Ježíšem. Nakonec se tedy s příbuzenstvem vydala i ona. Absence jejího jména v dřívější zmínce může poukazovat na to, že nesdílela obavy ani názory o psychický stav svého Syna, natož aby si připouštěla myšlenku, že Ježíš koná v moci Belzebubově. Avšak tím, že se Maria vydává se svou rodinou na cestu za Synem, ukazuje nám, že se cítí být součástí široké rodiny a že dokáže spolu s ní nést její těžkosti a nepokoje. Dokáže je nést spolu s ostatními, ale zachovává si nezávislost úsudku.

Když byli na místě, zjistili, že Ježíš je zcela pohlcen vyučováním davů lidí, kteří se kolem něho hromadili. On sám byl v nějakém domu s nejbližšími posluchači, jeho Matka a příbuzní zůstali stát venku a mohli jen po někom žadonit, aby jim ho zavolal. Je příznačné, že Maria zde musí někoho prosit, aby požádal jejího Syna, jestli by k nim ne-

Svatá Rodina, Muzeum výtvarného umění v Budapešti

přišel. Mnohem více by nás však měla překvapit Ježíšova odpověď: „Kdo je má matka a moji příbuzní?" a pak s poukázáním na posluchače: „To je má matka a to jsou moji příbuzní! Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka."

Ježíšova odpověď se dá shrnout takto: Nyní na první místo stavím rodinu, kterou tvoří lidé plnící vůli nebeského Otce. Je to rodina, která se s radostí otevírá každému, kdo přijímá takové podmínky příslušnosti. Tato rodina neodmítá pokrevní svazky, ale nad běžné rodinné starosti klade výš starost o plnění Boží vůle. Ježíš se tímto svým postojem vůbec nezříká své biologické rodiny, ale dává na srozuměnou, že pro něho jsou důležitější svazky, které vznikají ze společného úsilí o naplnění vůle nebeského Otce.

Markovo evangelium v současné formě bylo napsáno jako první z těch, která máme. Není vyloučeno, že v době jeho vzniku ještě žili příbuzní Ježíše z Nazareta, kteří mohli požadovat, kvůli svému krevnímu svazku se Spasitelem, významnější postavení v církvi. To je však pouze možnost. Naproti tomu Marek upozorňuje na Ježíšova slova, aby připomněl, co rozhoduje o skutečné příslušnosti k Boží rodině. Je to pravidlo: „Ten, kdo plní vůli nebeského Otce," a týká se i těch nejbližších příbuzných Spasitele. Formulace „matka a příbuzní", byla v našem úryvku zopakována čtyřikrát, a to proto, aby pravidlo příslušnosti k Ježíšově rodině bylo chápáno jednoznačně.

Může nás pobouřit jak způsob, kterým Marek vykreslil Marii, tak i to, jak se Pán Ježíš zachoval ke své Matce. Evangelijní popis jí nijak nedává přednost, spíše ji ukazuje jako někoho, kdo se pouze připojil k rodinnému předsevzetí, a to jen trpně. Přestože je podle krevního svazku Ježíšovi nejblíže, zůstává stát spolu s jinými příbuznými a dovoluje, aby někdo jiný se postavil před jejím Synem a řekl: „Tvoje matka a tvoji příbuzní se venku po tobě ptají!" Ten stejný člověk jí mohl předat Ježíšovu odpověď: Mými nejbližšími příbuznými jsou tito, kteří mne poslouchají a chtějí naplnit vůli Otce.

Mohli bychom nabýt dojmu, že Ježíšova odpověď vyloučila Marii z jeho rodiny. Ale je to pouze první dojem někoho, kdo nečetl všechna evangelia dost pozorně. Protože z nich jasně vyplývá, že nikdo z lidí není poslušnější vůli nebeského Otce než ona. Vyjadřuje připravenost splnění vůle Otce hned v okamžiku, kdy jí anděl zvěstuje, že se stane Matkou Božího Syna. Tehdy vyslovuje svůj souhlas se vším, co Bůh pro ni připravil. Jednoznačně odpovídá: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova!" (Lk 1,38). Později se nechává poučovat nejen lidmi vedenými Duchem Svatým, jakými byli Simeon a Anna, ale i Dvanáctiletým, jenž upozorňuje své rodiče, kteří jej hledali: „Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?" (Lk 2,49). A pro všechny bezradné má Maria jednu radu: „Udělejte všechno, co vám řekne." (Jan 2,5). Nejen, že sama plní Boží vůli, ale i ostatní povzbuzuje k jejímu uskutečňování. Jestliže tedy příslušnost k Ježíšově rodině se řídí pouze touhou konat Boží vůli, pak Maria k ní patří na prvním místě.

P. Roman Pindel, RN

Měl Ježíš bratry?

Evangelia mluví o Ježíšových bratřích a také o tom, že Maria ho porodila jako prvorozeného syna. Jak lze tyto zmínky o Ježíšových sourozencích chápat?

Když přišel Ježíš do Nazareta, divili se obyvatelé městečka jeho moudrosti a říkali: „Copak to není ten tesař, syn Mariin a příbuzný [ř. bratr] Jakubův, Josefův, Judův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné [ř. sestry] tady mezi námi?" (Mk 6,3; srov. Mt 13,55). Podobných zmínek je v evangeliích (několik je jich také v dalších novozákonních spisech) málo. Jedny mluví pouze o jeho matce a bratrech (Mk 3,31-35; Mt 12,46; Lk 8,19-21), jiné přinášejí další údaje o jeho příbuzenstvu (Mk 15,47 a Mt 27,61; Mk 15,40 a Mt 27,56), anebo rozlišují mezi učedníky a těmito bratry (J 2,12; 1 Kor 9,5), z nichž pouze dva patřili mezi apoštoly: Jakub Menší a Juda. Čím hlouběji pronikáme do této otázky, tím je komplikovanější, stejně jako například problém určení jmen rodičů těchto bratří a sester. Na základě údajů evangelií (Mk 15,40; Mt 27,56.61) můžeme dojít k závěru, že matkou Jakuba Menšího a Josefa nebyla Ježíšova matka

Maria, ale jiná Maria, pravděpodobně ta, kterou zmiňuje Jan jako ženu Kleofášovu, stojící spolu s Ježíšovou matkou pod křížem (J 19,25).

Můžeme s jistotou konstatovat - aniž bychom zacházeli do dalších podrobností při zjišťování pokrevních pout - že osoby označené jako Ježíšovi „bratři“ a „sestry“ nebyly jeho příbuznými v dnešním smyslu tohoto slova. Vyjadřuje to ostatně řecký termín *adelfos* = „bratr z otce i matky“, „rodný bratr“. Musíme akceptovat, že *adelfos* je věrným překladem aramejského slova *acha* a jeho hebrejského ekvivalentu *'ách*. Ani jeden z těchto semitských jazyků neměl termín k označení dalšího příbuzenství v boční linii, proto také byly výrazy *acha* a *'ách* používány k označení bratranců ze strany strýců a tet. A tak je Lot „bratrem“ Abraháma, tedy jeho bratrancem (viz Gn 12,5), což také znamená jeho příbuzným (viz Gn 14,14), Lában není „bratrem“ Jákobovým, ale jeho strýcem - příbuzným (viz Gn 28,2; 29,15). Nejde přitom o ojedinělé případy. V Novém zákoně narazíme na snahu se této dvojznačnosti aramejštiny vyhnout. Například když Jan vzpomíná, jak Ondřej, který byl zpočátku jeho žákem, potkal svého bratra Šimona a přivedl ho k Ježíšovi. Když chtěl zdůraznit, že Šimon Petr je rodným bratrem Ondřeje, připojil k označení „bratr“ tvar zájmen „svůj“, aby zdůraznil, že šlo o bratra pokrevního (viz Jan 1,41).

Termín „bratr“

Bratr - v biblickém jazyce označuje toto slovo nejprve vlastního bratra (Gn 4,2) a nevlastního bratra (Gn 20,13), potom však i příbuzného, patřícího v užším nebo širším smyslu k širší rodině („čeleď“) – (Gn 13,8). Dále se může slovem bratr mínit příslušník stejného kmene nebo národa (Nu 36,2), přítel (2 S 1,26) a kolega (2 Kr 9,2), ba dokonce se může užít i pro vyjádření zvořilosti pro cizince (Gn 29,4). Pojmenováním bratři, užitým pro všechny příslušníky národa, se toto slovo stává náboženským oslovením, zvláště v Deuteronomiu; to vyžaduje i specifické chování, totiž bratrskou lásku. Na tento jazykový úzus navazuje Nový zákon, zde je „bratr“ pojmenováním užívaným mezi křesťany (asi 160krát v Novém zákoně)

Michael Ernst, Encyklopedie Bible

Pravý význam termínu „bratr“, objevujícího se na stránkách Nového zákona, rozlišíme nejen po přihlédnutí ke specifikům hebrejštiny nebo aramejštiny, ale rovněž s ohledem na širší kontext. Nový zákon nikde nemluví o Mariiných „synech“ a Ježíš je představený jako její jediný syn. Při cestě Svaté rodiny do Jeruzaléma provázejí Josef s Marií Ježíše, což by bylo nevysvětlitelné, kdyby měli ještě jiné děti. Pozoruhodná je rovněž scéna na Golgotě, když Kristus svěřuje z kříže svoji matku Janovi, protože neměla jiné syny a dcery (viz Jan 19,26). Problém „Ježíšových bratrů“ v církvi také nikdy neexistoval, ta vždy uctívala Marii jako Pannu „před Ježíšovým narozením, při narození a po narození“. Toto přesvědčení vycházelo z apoštolské tradice, připomínané již ve 2. století, a bylo jednomyslně uznávané.

Podobné vysvětlení - tentokrát spojené se způsobem vyjadřování - nacházíme pro termín „prvorozený“. Označoval nejstaršího syna, který z titulu práva prvorozenství, čili věku, zaujímal v rodině zvláštní postavení. Synonymním termínem přitom nebylo označení „jednorozený“ - ani tehdy, když byl syn jediným dítětem. Tento způsob vyjadřování lze doložit mnoha příklady, mimo jiné také jedním z náhrobních nápisů z 1. století, který říká, že „Arsinoe zemřela, když porodila svého prvorozeného syna“.

V evangeliích existuje ještě jedno složité místo týkající se problému zmíněného v otázce. Josef, když se ve snu dozvěděl o Mariině panenském početí, „...vzal svou ženu k sobě. Ale nepoznal ji [ČEP: „nežili spolu“] , dokud neporodila syna. A dal mu jméno Ježíš“ (Mt 1,24-25). Podle našeho způsobu vyjadřování předpokládá tvrzení tohoto druhu konec jedné situace a začátek jiné, odlišné. V semitštině však nebyla vždy řeč o změně situace. Hospodinovo prohlášení: „Zasedni po mé pravici, já ti položím tvé nepřátele za podnoží k nohám“ (Žl 110,1) rovněž neznamená, že Pomazaný bude kralovat až po přemožení nepřátel. Výmluvnější příklad tohoto způsobu vyjadřování podává kniha Samuelova. „A Míkal, dcera Saulova, neměla děti až do dne své smrti“ (2 Sam 6,23). Matouš soustředil celou svou pozornost na Mariino panenství a na skutečnost, že Josef nebyl Ježíšovým tělesným otcem.

z knihy: Nejtěžší stránky Bible (Ziolkowski Zenon)
vydalo: Karmelitánské nakladatelství

Rozhovor s P. Mgr. Adamem Ruckim, biskupským vikářem ostravsko-opvaské diecéze pro péči o stávající i budoucí povolání.

O JEDNOM SPOLEČENSTVÍ

ANEB O KRISTA JE TŘEBA SE DĚLIT

P. Adam pracoval v letech 1977-1984 v třinecké farnosti ve Slezsku. Po krátké době jeho působení se k němu začala hrnout mládež ze všech stran. Vzniklo velmi živé modlitební společenství, v němž většina účastníků prožila jedny z nejkrásnějších okamžiků svého života. P. Adam byl pro všechny svědkem živé víry a nezištné lásky. Podle evangelia učil všechny důvěře v Boha, vzájemné lásce a odpouštění. Za svou „rozvratnou činnost“ byl stíhán tehdejšími komunistickými orgány, vysloužil si odebrání státního souhlasu k vykonávání kněžské služby a podmíněný trest odnětí svobody. Na začátku července t.r. proběhlo setkání třinecké „staré party“, kde jsme P. Adamovi položili několik otázek.

Jaké byly motivy založení zdejšího společenství?

Motivy jsou jasné. Pán Ježíš, před tím než odešel do nebe, řekl velmi důležitou věc: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi, jděte a získávejte mi učedníky.“ Řekl to s velkou autoritou a to je poslední Boží přikázání, z něhož bychom měli, jako kněží, zpytovat svědomí.

Druhým motivem je ta skutečnost, že mladí lidé, když se jim člověk věnuje, začnou velice brzy zakládat své rodiny, no a obnova duchovního života, jde skrze rodinný život.

Je mi také jasné, že mě poháněl Duch Svatý, a když on pohání, tak se člověk nemůže dlouho bránit.

Jaká byla reakce mládeže, přijímali vás s nadšením nebo se dívali, co od nich chcete?

Ze začátku jsem jako mladý kaplan stále organizoval všelijaké akce, ale společenství nevzniklo, stále se rozpadávalo... i kdyby se člověk na hlavu stavěl, stále nic. Potom se stalo něco zvláštního. Bylo to po jedné celonoční adoraci, jako by nastalo nové seslání Ducha Svatého, člověk přišel jakoby proměněný, jako by hořel. A ono to přešlo na ostatní. Církevní otcově z prvních staletí říkali, že čím žiješ, tím krmíš druhé. A nebylo to ve slovech, jako spíše v tom, co neseme v sobě (ostatně odborníci říkají, že slova představují jen 30% mezilidské komunikace) a nést můžeme, jen pokud jsme přijali od Pána. To se u nás stalo, a když se teď na to zpětně dívám, tak určitě to bylo mimořádné. Každou sobotu jsme měli dvou až tříhodinovou adoraci. Děvčata utíkala z diskoték a už je tam nikdo nedostal. Když jsem se jedné z nich ptal: „Ty, poslyš, jak je to možné, dříve jsi musela být každou sobotu na diskotéce a teď jsi místo toho tady.“ Odpověděla mi: „Nooo otče, tam jsou samé ožralé ksichty a je tam hrozná nuda.“ Já jsem se jen divil: „Ale přece dříve to nuda nebyla a tys nemohla bez toho žít!?“ Z její odpovědi mi bylo jasné, že se věci měly jako v té říkance: „Netrhejte pejsánkovi kost z tlamy, neboť vás pokouše, ale dejte mu šťavnatý řízeček, kost pustí a ocáskem vám poděkuje.“

Je to krásné tajemství lidského nitra: když je přivedeme k Pánu, k jeho Srdci, tak už je nikdo neobalamutí.

Všichni z bývalých členů společenství se drží blízko Pána Ježíše nebo se najdou i „marnotratní synové“?

Tady znovu musím hovořit o mocném Božím vedení, protože všechna „děcka“, která se ve společenství aktivně zapojovala, žijí dnes dobrým životem a jsou Pánu věrní. No, až na jeden pří-

pad, kdy se jako manželé rozvedli. Ovšem je třeba také říci, že u nich byly zdravotní indikace, které manželskou cestu u nich spíše vylučovaly. Ostatní se drží. Jistě, těžkosti a krize se nikomu nevyhýbaly, ale kdo nezapomínal na Boha, tak je překonával.

Co prožíváte teď, když ty své bývalé mladé, kteří dnes mají své rodiny, své životy, vidíte takto pohromadě?

Jistěže mám radost, zvláště když se mají rádi a rozumí si, když pěkně vedou své rodiny. Ne tak dávno jsem byl na podobném setkání ve Valašských Kloboukách, tam té mládeže bylo obrovské množství, a těch dětí... Mnozí jich měli pět, někteří šest i více. Když jsem je všechny viděl běhat po louce, tak jsem si říkal: „Bože, to je filozofie života!“ Je radost dívat se na lidi, kteří se mají rádi, které Pán dává dohromady, kteří si u něho „dobíjejí srdíčko“. Potom si říkám, že stálo zato namáhat se, být třeba i ve vazbě...

Á propos, kvůli vašemu vedení mládeže k Bohu jste byl i souzen. Jaký to mělo vliv na vaši víru a další činnost?

Komunisté všem tvrdili, že evangelium jsou pohádky. Ale já jsem se u soudu jen utvrdil, že evangelium je pravda. Stál jsem před soudem a cítil, že nejsem souzen já, ale Ježíš. Jen jsem se modlil: „Pane, nejsem hoden, abych ti půjčil své tělo, vždyť soudí tebe.“

Také jsem si na konec soudního přelíčení připravil dost ostrou řeč. Když jsem však dostal slovo, v tu chvíli mi Duch Svatý vygumoval všecko. Já jsem nevěděl, jak se jmenuji. Tak dlouho jsem si připravoval svůj projev, piloval ho a teď nic. Začal jsem jim tedy vyprávět o Ježíšovi, který mě naučil milovat druhého člověka – bližního i nepřítele. I toho, který nás udal – už jsme věděli, kdo to byl. Nakonec jsem řekl: „Pane předsedo, jak se rozhodnete je vaše věc. Ale já stojím tady proto, abych se mohl na Soudce soudců – a před ním budeme jednou všichni stát – potom usmát.“ Soudce byl bledý jak stěna a když měl poradu, tak jeden z našich chlapů slyšel, jak si přísedící říkají: „Co ten starý asi udělá? To aby vypil půl litru, než vydá rozsudek.“ Dostal jsem jen podmínku.

Sám sobě jsem si potom říkal: „Vidíš, trulíku, proč ses připravoval, vždyť Slovo Boží přece říká: »Až vás budou předvádět na soud, nedělejte si starosti, jak a čím byste se hájili. V tu chvíli vás Duch Svatý poučí, co je třeba říci.«“ Evangelium se tedy opět naplnilo. Kdybych v něho teď nevěřil, tak jsem největší hlupák na světě, protože je to všechno pravda a ne pohádky.

A neměl jste někdy chuť se vším praštit?

To ne, to se nestalo. Když už bylo těžko a člověk nevěděl kudy kam, tak tady byl svatostánek. Člověk přišel za Pánem, vylil svoje nitro, postěžoval si, pobrblal a nikdy neodešel bez pokoje v srdci

a bez útěchy. I když byly jakékoli těžkosti, Pán Ježíš mě nikdy nezklamal. A proto stále rád opakuji, že kněz bez modlitby je jak hasič bez vody. Můžeš mít nejmodernější stříkačku BMW, běhat 100 m za 2,3 sekundy, ale bez vody je to všechno jen „tajtrlíkování“. Takže nás, kněze, může držet jedině Pán. Sám jsem poznal – kdyby se člověk nemodlil, kdo ví, kde by nakonec byl.

Vždycky jsem si zakládal na adoraci, tj. na přebývání v intimitě s Pánem v eucharistii. Je to jakoby snoubenectví, dívání se na sebe, ztrácení času pro sebe navzájem. Bez lásky nelze žít, bez lásky se umírá. Lidské srdce bez lásky nevydrží, ono křičí. A jaký by to byl kněz bez lásky?

Co byste vzkázal současným mladým lidem, kteří chodí do nějakých společenství a hledají si své životní cesty?

Asi to, že lidská duše je nekonečná. Tu nenaplní žádný člověk, žádné milióny, srdce bude křičet stále. Nekonečnou duši může naplnit pouze nekonečný Bůh. A to je cesta ke štěstí na této zemi. Jiné cesty není.

A také ať pamatují, že největší štěstí není ani tak setkat se s Ježíšem, jako rozdělit se o Ježíše s druhými. Čím více se budou o něho dělit, tím více ho budou mít.

Děkuji za rozhovor.

Některých členů „staré party“ jsme se zeptali:

Co ti dalo křesťanské společenství?

Genio (Třinec): Každopádně to byla pro mě a pro všechny, kteří našim společenstvím prošli, velká změna. Nevím, jak by vypadal můj život, kdybych v tomto společenství nebyl. Když přichází doba dospívání, tak každý potřebuje ukázat směr, a tady jsme ten směr našli. Podnikali jsme všelijaké akce, ale nejdůležitější byla sobotní setkání s adorací, modlitbou, zpěvem. To nás velmi stmelovalo. Sobotu bez setkání jsme si ani neuměli představit. Zde jsme prožívali přátelství, první lásky a také jsem si zde našel svou životní partnerku. Dnešní setkání ve mně vyvolává krásné vzpomínky, zvláště jsem rád, že mohu vidět ty,

kteří nyní bydlí někde dál.
Pociťuji ovšem i jistou bolest, že společenství v Třinci, přestože po nás vytrvalo ještě jednu generaci, v současné době prakticky neexistuje, a že moje děti, které jsou zrovna ve věku jako já tehdy, nyní nemají kam chodit.

Dáša (Zlín): Společenství mi umožnilo prohloubit svou víru. Bůh se stal někým živým. Nyní vybízím své děti, aby se zapojovaly do křesťanských akcí a tvořily mládežnické společenství ve Zlíně, protože vím, co to znamenalo tehdy pro mě. Společenství mládeže, jaké jsme měli za Adama, se stalo inspirací k založení společenství rodin, které u nás nyní existuje 12 let. Třinecké společenství mělo velký vliv i na mou rodinu, protože P. Adam nás často vybízel k modlitbě za životního partnera – v patnácti letech to bylo pro mě dost divné, vdávala jsem se pak ve třiadvaceti – a dnes mám dobrého manžela a žijeme společnou víru.

P. František (zlínský děkan): Společenství mě vedlo především k modlitbě a k setkání se s Kristem. V době totality to byl jediný zdroj prožití víry podle slov Pána Ježíše: „Kde jsou dva nebo tři shromáždění ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ Společenství mi dále umožnilo dozrání a utříbení si pohledu na otázku: „K čemu jsi

mě, Pane Bože, stvořil, jaké poslání jsi pro mě ve své prozřetelnosti připravil?“ A nakonec mi společenství umožnilo svobodně se rozhodnout ke kněžství, jako odpověď na Boží oslovení.

Eva (Mosty u Jablunkova): Hlavně radost ze života. Ve společenství jsem se potkala se svým manželem a zde jsme prožili krásné mládí, řekla bych jako Boží děti. Zážitek společné modlitby jsme si pak přinesli do rodiny a každý den se společně modlíme, většinou večer, kdy jsme všichni doma.

Stanislav (Třinec): Především víru a radost z ní, poznání Boha. Jsem velmi vděčný za to, že nás P. Adam odchytil v těch našich „blbých“ letech a pomohl nám je krásně projít. Kdybych neměl společenství, tak nevím jaká by byla má dnešní víra, ale Bohu díky, dnes mohu žít z víry.

Božena (Třinec): Já jsem přišla do společenství později asi o tři roky později. Na začátku jsem se cítila cize, protože jsem skoro nikoho neznala a člověk potřebuje přátele, ale ihned mne zaujal a velmi přitahoval duch společné modlitby. Kvůli problémům s navazováním kontaktů jsem si někdy říkala, že odejdu, ale ve skutečnosti jsem nechtěla, protože tam byla nějaká síla. Těžkosti nováčků prožívali i jiní, protože jsme si jich neuměli vhodně všímat, to přišlo později. Někteří možná i odešli. O co ale šlo, byla skutečnost Kristových slov: „Kde jsou dva nebo tři ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Jana (Nebory): Já jsem byla asi nejmladším členem, protože mi bylo dvanáct roků, když jsem začala chodit na setkání, což bylo přáním rodičů. Pro moji nejstarší sestru byla však setkání nepřijatelná, protože k nim byla v jistém smyslu rodiči přinucena. Mě ale společenství přineslo obohacení, nejprve kvůli lidem, které jsem tam potkávala, později kvůli duchovním hodnotám, které si nesu dodnes.

Maria (Nebory): Já jsem společenství vděčná za krásné mládí, za smysluplné období dozrávání. Pro společenství jsem mohla žít a věnovat mu svou sílu. V současné době je mi ale i smutno a kladu si otázku, kde se vytratil ten původní zápal. Mám dojem, že ve srovnání s tím, kolik jsme zde dostali, nepřinášíme takové ovoce, jaké bychom měli, že příliš přistupujeme na kompromisy.

připravil bratr Bohdan
foto: kronika společenství, bB

Až příště budete mít pocit, že s vámi Bůh nic nesvede, vzpomeňte si, že...

Noe byl opilec.
Abraham byl příliš starý.
Izák byl snílek.
Jákob byl lhář.
Lea byla ošklivá.
Josef byl obětí násilí.
Gideón se bál.
Rahab byla prostitutka.
Jeremiáš a Timoteus byli příliš mladí.
David měl aféru a byl to vrah.
Jonáš utekl před Bohem.
Noemi byla vdova.
Job zbankrotoval.
Jan Křtitel jedl brouky.
Petr zapřel Krista.
Učedníci usnuli, když se modlili.
Marta si se vším dělala starosti.
Marie Magdaléna byla prostitutka.
Samařská žena byla rozvedená - a víc než jednou!
Zacheáš byl moc malý.
Pavel byl příliš náboženský.
Timoteus měl žaludeční vředy.
A...
...a Lazar byl mrtvý!

Takže už žádné výmluvy!

(přišlo e-mailem)

Ježíšova slova útěchy

- Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží. (Mt 11,28-30)
- Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. (Jan 10,11)
- Ježíš jim odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní!“ (Lk 5,31)
- Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života! Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“ (Jan 6,35)
- ... a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20)
- Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.
  Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.
  Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.
  Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.
  Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.
  Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.
  Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.
  Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.
  Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu. Tak přece pronásledovali proroky, kteří byli před vámi. (Mt 5,3-12)
- Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchovává si ho pro život věčný. (Jan 12,24-25)
- O cokoli budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám. (Jan 16,23)
- Proste a dostanete; hledejte a naleznete; tlučte a otevře se vám! Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Vždyť kdo je mezi vámi takový, že dá vlastnímu synu kámen, když ho poprosí o chléb? Nebo když poprosí o rybu, že mu dá hada? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše váš nebeský Otec dá dobré věci těm, kdo ho prosí. (Mt 7,7-11)
- Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. (Mt 6,31-33)
- Toto jsem k vám mluvil, abyste měli ve mně pokoj. Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět. (Jan 16,33)

Proste Otce...

„O cokoli budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám.“ (Jan 16,23). Soustřeď pozornost na tři slova: Otec, cokoli, ve jménu mém.

Nikdo jiný nemůže být nazván otcem, než pouze ten, kdo má dítě, protože „otec“ a „dítě“ to jsou dva pojmy spolu propojené. Když říkáš „otec,“ myslíš na „dítě“, jehož je otcem. Bůh je Otcem, jehož dětmi jsme my a k němuž každý den voláme: „Otče náš, jenž jsi na nebesích.“ Také Izajáš říká: „Hospodine, tys náš Otec, náš vykupitel odedávna, to je tvé jméno.“ (Iz 63,16).

A sám Bůh k nám hovoří slovy Jeremiáše: „Což ani teď ke mně nezvoláš: »Můj Otče, tys byl vůdce mého mládí.«?“ (Jer 3,4). Mládím duše je víra, která působí skrze lásku a zachovává duši od zkázy. Je to Bůh Otec, který jako vůdce vede duši k víře.

My, děti, máme prosit Otce o cokoli. Všechno, co existuje je nic, kromě lásky Boha. Pouze milování Boha je čímkoli a o toto cokoli máme prosit, tedy o to, abychom my, děti, milovali našeho Otce, jako dítě čápa miluje svého otce.

Říká se, že dítě čápa tak moc miluje svého otce, že když tento zestárne, ono ho podepírá, krmí – je to charakteristická vlastnost jeho instinktu. Taktéž na tomto světě, který dnes stárne, měli bychom podepírat našeho Otce v jeho slabých a nemocných údech, krmit ho v chudých a potřebných. On řekl: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těch mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.“ (Mt 25,40).

Jestliže budeme prosit o lásku, Otec sám, který je Láska, dá nám právě to, čím on je – lásku.

z kázání sv. Antonína na 5. neděli po Velikonocích

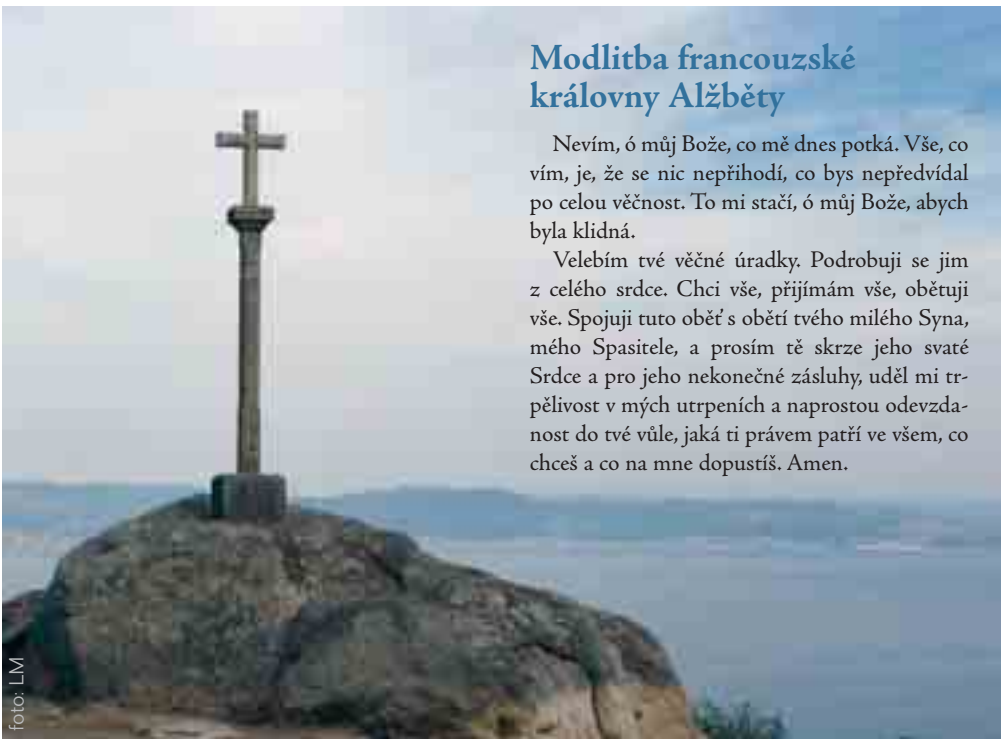

foto: LM

Modlitba francouzské královny Alžběty

Nevím, ó můj Bože, co mě dnes potká. Vše, co vím, je, že se nic nepřihodí, co bys nepředvídal po celou věčnost. To mi stačí, ó můj Bože, abych byla klidná.

Velebím tvé věčné úradky. Podrobuji se jim z celého srdce. Chci vše, přijímám vše, obětuji vše. Spojuji tuto oběť s obětí tvého milého Syna, mého Spasitele, a prosím tě skrze jeho svaté Srdce a pro jeho nekonečné zásluhy, uděl mi trpělivost v mých utrpeních a naprostou odevzdanost do tvé vůle, jaká ti právem patří ve všem, co chceš a co na mne dopustíš. Amen.

Trochu apologie (13): Katolická "kolaborace"... ...s komunismem?

Katolická "kolaborace" s komunismem...

Ano, čtete dobře, vážení čtenáři. Taková obvinění na adresu Katolické církve se už objevila. Souvisí to s tím, jak média rozmazávají případy duchovních, kteří se octli v seznamech agentů naší bývalé StB. To probíhá i v zahraničí. V Polsku nedávno kněz Tadeusz Isakowicz-Zaleski zveřejnil přes výslovný nesouhlas krakovského arcibiskupství seznam kněží, o nichž se subjektivně domnívá, že na něj „donášeli“ komunistické bezpečnosti. Arcibiskup kardinál Stanislaw Dziwisz uplatnil vůči Otci Isakowiczovi kanonický postih s tím, že vyhodnocení toho, kdo z duchovních, co se octli na seznamu, skutečně škodil, a kdo je bez viny, náleží církevní autoritou jmenované komisi historiků.

V diskusích na některých internetových stránkách se už objevují v této souvislosti útoky proti Církvi pro údajnou „kolaboraci“ s komunismem. Neseriózní přístup mnoha médií vytváří dojem, jako by Katolická církev byla ve skutečnosti spojencem komunistů, tak jako se pěstovala a dosud pěstuje představa, že předtím „kolaborovala s nacismem“. Kdo komunismus na vlastní kůži zažil, tomu není třeba vysvětlovat, jak sprostá je to lež. Nicméně neustále vstupují do produktivního věku lidé, kteří komunismus vůbec nezažili – a právě ti potřebují patřičné informace.

Náboženství – opium lidstva

Nebylo a není komunistické země, v níž by Katolická církev nezakusila kruté pronásledování. Teoretikové komunismu Karl Marx, Friedrich Engels a Vladimír Iljič Lenin se ve svých spisech vyjadřují naprosto jasně: Náboženství je třeba odstranit jako „opium lidstva“. Komunisté vyznávali tzv. „dialektický materialismus“, učili, že Bůh není, existuje pouze hmota, která je v neustálém pohybu a vývoji. Proto všude, kdekoliv se dostali k moci, byla Církev první na řadě mezi jejími obětmi. Papežové naléhavě varovali před nebezpečím komunismu už od r. 1847, kdy bl. Pius IX. vydal encykliku „Qui pluribus“, v níž tuto ideologii odsoudil ostrými slovy jako bezbožné zlo a satanské dílo. Jeho nástupce Lev XIII. ve své sociální encyklice „Rerum novarum“ na adresu socialistů a komunistů píše: „...slibují-li někteří ubohému lidu život bez jakékoliv bolesti a strasti, život oplývající pokojem a nepřetržitými rozkošemi, podvádějí jej a klamou.“ (RN, čl. 14) Nejostřeji odsoudil komunismus papež Pius XI. v encyklice „Divini Redemptoris“ r. 1937.

Francie

Poprvé v dějinách se komunisté dostali k moci revolucí v Paříži r. 1871, kdy nastolili ve francouzském hlavním městě vládu tzv. Pařížské komuny. Trvala pouhé tři měsíce, během té doby však sta-

čili tzv. komunardi zavraždit arcibiskupa Darboye a 62 kněží i aktivních laiků.

Sovětský svaz

Bolševická revoluce v Rusku r. 1917 znamenala pro tuto zemi 70 let komunistické totalitní diktatury. Hned od prvopočátku byla krutě postižena pravoslavná církev, v Rusku nejpočetnější. Desítky jejích biskupů, tisíce kněží a statisíce věřících byly buď zavražděny nebo umučeny v koncentračních táborech, všechny kláštery, semináře a církevní školy pozavírány, drtivá většina chrámů postupně likvidována nebo přestavěna na jiné účely. Náboženství se nesmělo vyučovat ani ve škole, ani v kostele, ba dokonce ani v rodině doma a v koncentrácích se často octli věřící jen proto, poněvadž vychovávali děti nábožensky a učili je modlit se. Teprve r. 1943 Stalin pod dojmem hrůz druhé světové války umožnil obnovení tří seminářů a otevření několika málo klášterů, jinak se ale na postavení pravoslaví ve společnosti nic nezměnilo, smutné bylo, že na biskupské a metropolitní úřady tajná policie často dosazovala své agenty. Věřící lidé směli vykonávat pouze manuální práce a nemohli zastávat vedoucí funkce, pro jiné profese se vyžadovalo, aby občan byl „vyrovnán s náboženskou otázkou“.

Krvavému teroru neunikla ani Katolická církev, která představovala citelnou menšinu. Hlásily se k ní necelé 2 procenta obyvatelstva, většinou polského, litevského nebo německého původu. R. 1923 se uskutečnil v Moskvě monstrproces s mohylevským arcibiskupem Janem Cieplakem a dalšími katolickými hodnostáři. Rozsudek zněl smrt. Do hry ale vstoupila polská vláda, neboť Cieplak byl polské národnosti. Nabídla sovětské straně výměnu Cieplaka za polského komunistu Karla Radka, vězněného v Polsku. Sověti souhlasili, nicméně Radek později určitě proklínal den, kdy překročil sovětské hranice. Stal se totiž obětí Stalinových čistek ve 30. letech a na základě vykonstruovaného obvinění byl odsouzen k smrti a popraven. Spolu s Cieplakem byl odsouzen k smrti i jeho generální vikář Konstanty Budkiewicz. V jeho případě soud se ani nenamáhal stanovit datum popravy, jednoduše nařídil vyvést ho ze soudní síně na chodbu a tam odstřelit. Na začátku 40. let zůstaly v celém Sovětském svazu v provozu pouze dva katolické chrámy a to proto, poněvadž se nacházely v areálu velvyslanectví cizích států. Teprve po druhé světové válce, kdy SSSR rozšířil své teritorium o pobaltské země a východní část Polska, čímž vzrostl počet katolíků, se postavení Římskokatolické církve stalo identické s postavením pravoslavné církve. V nově získaných teritoriích Haliče a Podkarpatské Rusi (před válkou součásti Československa) žili řeckokatolíci. Jejich církevní organizace byla r. 1946 na základě podvodného tzv. Lvovského synodu zrušena a jejich biskupové a kněží, kteří odmítli přestup k pravoslaví, se octli v sibiřských lágrech, mezi nimi i kardinál Josip Slipyj. Počty katolických duchovních a věřících latinského i byzantského obřadu, kteří se stali v SSSR obětí bolševického teroru, jdou podle historiků do desítek, možná i stovek tisíců.

Sovětský svaz však v meziválečném období nebyl jedinou komunistickou zemí. Již v letech 1919-20 se ruští komunisté pokoušeli o vpád do Evropy. V Maďarsku vznikla tzv. Maďarská republika rad v čele s Bélou Kunem, která během několikaměsíční vlády měla také na svědomí desítky povražděných kněží a řeholních osob. Rudá armáda podnikla též útok na Polsko, kde vznikl samozvaný tzv. Revoluční výbor, jehož nejak-

tivnějším členem byl Felix Dzerżyński, pozdější nejvyšší velitel obávané sovětské tajné policie pod názvem Čeka. Dle jejich programu mělo být i tady fyzicky zlikvidováno především duchovenstvo. Poláci, ač početně mnohem slabší, se vojensky bránili. V katolických chrámech se dnem i nocí věřící modlili za ochranu země před bolševiky. Jejich nejznámější obětí se stal oblíbený vůdce studující mládeže, kněz Ignacy Skorupka, zastřelený právě ve chvíli, kdy se skláněl nad raněným dobrovolníkem. Rudoarmějci již byli u Varšavy, když se odehrál 15. srpna r. 1920 tzv. „zázrak na Visle“. V řadách útočníků najednou zavládl zmatek a začali ustupovat. Tato změna je připisována mimořádnému zásahu Božímu na přímluvu Panny Marie, ochránkyně a královny Polska.

Mexiko

Komunistická totalita zvítězila ve 20. letech také v Mexiku, kde vládcové země, generálové Obrégon a Calles, svobodní zednáři a zároveň vyznavači marxismu-leninismu, postavili Katolickou církev téměř úplně mimo zákon. Veškerá náboženská aktivita byla trestně stíhána, jen výjimečně se v některých venkovských chrámech povolovalo sloužit mši sv. Tajná policie však často pořádala krutou zábavu, kdy si z lidí vycházejících z kostela po mši udělala střelecký terč a povraždila všechny, včetně žen a dětí, jako poslední padl za oběť kněz. Tyto a další surovosti vedly zoufalé zbožné venkovany k povstání ve jménu „Ježíše Krista Krále“, r. 1925 vydal totiž papež Pius XI. encykliku, jíž ustanovil v celé Církvi tento svátek. Povstalci si říkali „cristeros“ (kristovci). Generál Calles sehrál s nimi ukrutnou hru. Slíbil splnění jejich požadavků náboženské svobody, jestliže složí zbraně. Prostí venkované mu uvěřili. Jakmile však zbraně odevzdali, byli ihned zatčeni a minimálně 5 tisíc jich bylo postříleno. Proticírkevní teror trval až do r. 1936 a padlo mu za oběť cca 50 tisíc duchovních a laiků. Nejznámějším z nich je jezuita bl. Miguel Pro, křivě obviněn z atentátu na generála Obrégona. Tento diktátor chtěl mj. zničit posvátné palladium Mexika, obraz Panny Marie Guadalupské. Poslal k němu bombu zabalenou do velké kytice, ta však obrazu vůbec neublížila, což je považováno za zázrak. Komunisté spolu s anarchisty a zednáři zahájili kruté pronásledování Církve i ve Španělsku, to však bude předmětem samostatného pojednání v některém z dalších pokračování tohoto seriálu.

NDR, Polsko

Po druhé světové válce se řada východoevropských států stala komunistickými. Ve všech byla Církev pronásledována, i když míra perzekuce se v jednotlivých zemích lišila. Nejvolnější poměry ve vztahu ke křesťanství vládly v Polsku a tzv. Východním Německu (NDR). Biskupové měli relativní svobodu při řízení diecézí, kněží v pastoraci mohli svobodně organizovat výuku náboženství v kostele nebo na faře, fungovaly v omezené míře i kláštery, náboženské organizace a církevní tisk, v Polsku dokonce i několik církevních škol, mezi nimi též Katolická univerzita v Lublině. To bylo způsobeno v případě Polska vysokou religiozitou obyvatelstva, která neumožňovala tak ostrá opatření jako v jiných komunistických státech, neboť existovala reálná hrozba povstání věřících, v případě NDR zase naopak enormně nízkou religiozitou, kdy režim nepovažoval křesťanské církve (většinu tvořili evangelíci) za příliš velké nebezpečí, nehledě k mezinárodním vazbám, kdy komunistický stát neměl zájem na tom, aby byl srovnáván s nacistickým, jehož představitelé byli v Norimberku souzeni mj. i za teror proti křesťanům. Nicméně ani tyto volnější poměry nezabránily mnoha aktům zvůle a násilí, polský primas kardinál Stefan Wyszyński

strávil tři roky v internaci podobně jako několik dalších biskupů, vztahy mezi Církví a státem byly neustále napjaté, neboť úřady bránily stavbám kostelů, kladly Církvi nejrůznější administrativní překážky a vedly ostouzecí kampaň v médiích. R. 1984 byl polskou komunistickou tajnou policií sadisticky zavražděn statečný kněz Jerzy Popieluszko, který ve svých kázáních pranýřoval porušování lidských práv režimem.

Rumunsko, Bulharsko, Albánie

V převážně pravoslavném Rumunsku a Bulharsku byla situace téměř totožná se sovětskou. Bestiální brutalitou vůči katolíkům proslulo zvláště Bulharsko, kde na konci 40. let byly v horách vyvražděny celé katolické osady i s malými dětmi, obětí krutého mučení a vraždy se stal biskup bl. Eugen Bosilkov. Nejdále zašla Albánie, která se r. 1967 prohlásila „prvním ateistickým státem světa“ a veškerý náboženský kult postavila mimo zákon. Za četbu bible nebo odsloužení mše v soukromí následoval trest smrti. Volnější poměry panovaly v Jugoslávii, kde si křesťanské církve mohly uvnitř církevních prostor organizovat všechno podle své libosti bez zásahu komunistické moci, tím více ale bylo pod trestem zakázáno vyvíjet jakoukoliv aktivitu navenek. V zemi fungovaly kláštery, katolické organizace a tisk, ale byla uplatňována tvrdá diskriminace vůči věřícím v zaměstnání, především ve školství. Mnoho duchovních prošlo komunistickými věznicemi a koncentračními tábory, nespravedlivě odsouzen byl i záhřebský arcibiskup a kardinál bl. Alois Stěpinac.

Československo, Maďarsko

V Československu a Maďarsku komunisté zrušili všechny kláštery (v Maďarsku jich několik málo obnovili za částečného uvolnění v r. 1956), organizace, církevní školy a tisk (jednostranně vnutili Církvi periodika řízená „prověřenými“ redaktory, kteří často ani nebyli věřícími a v nichž se náboženské články a informace objevovaly poskrovnu, např. české „Katolické noviny“). Náboženství se mohlo ve škole vyučovat pouze jako nepovinný předmět na základě přihlášky podepsané oběma rodiči, kteří byli vystaveni hrubému nátlaku ze strany školy i zaměstnavatele. Kněz podléhal „dozoru“ tzv. církevního tajemníka, který mu mohl kdykoliv odebrat státní souhlas k výkonu duchovenské služby. V praxi to znamenalo, že směl pouze vysluhovat svátostmi a nic víc. Jakákoliv náboženská horlivost, např. práce s mládeží, byla trestána buď přeložením nebo odejmutím státního souhlasu, což znamenalo, že kněz musel jít pracovat manuálně. Častokrát k tomu stačilo jen málo, třeba jen to, že mu chodilo příliš mnoho lidí do kostela. To všechno kodifikovaly u nás tzv. říjnové zákony z r. 1949. Odpor biskupů, především pražského arcibiskupa a později kardinála Josefa Berana, vedl k jejich internaci mimo diecézi, maďarský primas kardinál József Mindszénthy byl po krutém mučení odsouzen ve vykonstruovaném monstrprocesu r. 1949 na doživotí, tisíce kněží a řeholních osob v obou zemích prošly komunistickými věznicemi a koncentračními tábory. V těchto „zařízeních“ se octlo také velké množství katolických laiků. Ti byli diskriminováni také v zaměstnání, povolání učitele nebo kulturního pracovníka bylo pro ně nedostupné. Komunistický režim dosazoval do čela Církve v obou zemích místo internovaných nebo vězněných biskupů kapitulní vikáře, z nichž většina náležela ke kolaborantskému, státem řízenému hnutí pod pláštíkem mírového programu (u nás tzv. Mírové hnutí duchovenstva, později nazvané „Pacem in terris“).

Korea, Čína

Za zmínku stojí též situace v azijských komunistických státech. V Severní Koreji bylo křesťan-

ství fakticky postaveno už v 50. letech úplně mimo zákon, v dalších zemích byl aplikován sovětský vzor. V Číně r. 1958 se pokusil komunistický režim oddělit katolíky od Vatikánu založením tzv. Vlasteneckého sdružení čínských katolíků, kdy někteří biskupové přistoupili na spolupráci s režimem a přes nesouhlas Sv. stolce udělili biskupské svěcení takovým, které prosazovala státní moc. Tím vznikla schizmatická „vlastenecká církev“, která však nezískala většinu věřících. Ti zůstali převážně věrni těm biskupům, kteří si uchovali své spojení s Římem. Tato pravověrná římská církev byla postavena mimo zákon a její duchovenstvo i věřící často hynuli v koncentračních táborech. R. 1967 podle albánského vzoru se i Čína prohlásila „ateistickým státem“ a zakázala všechny náboženské kulty. Ty byly povoleny až po pádu diktátora Mao Ce-tunga r. 1976, s výjimkou římskokatolického. Katolíci věrní Římu jsou dodnes v Číně zakázáni a podrobeni krutému pronásledování, zatímco schizmatická tzv. Vlastenecká církev nadále světí biskupy a vyzývá věřící ženy, aby u druhého těhotenství splnily „pod hříchem“ svoji „vlasteneckou“ povinnost a šly na potrat.

Taková jsou fakta. Nikdo rozumný samozřejmě nepopře, že Církev patřila k jedněm z prvních obětí zločinného komunismu, který má na svědomí ve 20. stol. ve světě cca 100 milionů nevinných lidských životů. Počet křesťanů, zejména katolíků a pravoslavných, čítá desítky milionů. Argumentovat tady určitou menšinou kněží nebo i laiků, spolupracujících s režimem a ignorovat proticírkevní teror s miliony mučedníků, je přímo podlostí. Nota bene i mezi údajnými „kolaboranty“ nutno rozlišovat. Zdaleka ne každý duchovní, který např. u nás náležel k Pacem in terris, byl „zrádcem“, mnozí se domnívali, byť mylně, že tím něco pro Církev zachraňují a rozhodně nikomu neškodili. Katolická církev v konfrontaci s komunistickou totalitou jako celek obstála se ctí a je třeba nebát se toto hlásat.

Radomír Malý

Nová fakta o atentátu na Jana Pavla II.

Výstřely na svatoperském náměstí v Římě 13. května r. 1981 vážně zranily papeže Jana Pavla II. Atentátník Mehmet Alí Agca byl odsouzen. Při vyšetřování vypověděl, že ho k atentátu najali pracovníci bulharského velvyslanectví v Římě. Agca se měl den před atentátem setkat s pracovníkem ambasády Sergějem Antonovem přímo v jeho bytě, který přesně popsal. Před soudem však Agca prohlásil, že si tuto verzi vymyslel. Zatčený Antonov byl propuštěn. Vyšetřující soudce Ferdinando Imposimato však zjistil, že těsně před procesem navštívili Agcu ve vězení bulharští právníci, obhájci vězněného Antonova. Podrobil tedy Agcu dodatečně novému výslechu. Atentátník sdělil, že návštěva Bulharů se uskutečnila. Vyhrožovali mu, že když svou výpověď o „bulharské stopě“ neodvolá, bude zavražděn on i všichni příslušníci jeho rodiny v Turecku.

Soudce Imposimato a jeho tým dalším šetřením dospěli k závěru, že příkaz k atentátu na Jana Pavla II. vydal osobně tehdejší sovětský komunistický diktátor Leonid Brežněv. Výkon operace byl svěřen bulharské rozvědce. Spolu s ní se na akci podílela i rozvědka NDR, která měla za úkol vést dezinformační kampaň.

GN 20/2006

ŠVÝCARŠTÍ BISKUPOVÉ PROTI PRAXI TZV. MEDICÍNSKÝCH DĚTÍ

Švýcarští biskupové reagovali na případ holčičky, která se narodila v Ženevě v lednu 2005. V bruselské laboratoři bylo z několika desítek umělým oplodněním vytvořených embryí vybráno jediné, které mělo potřebné vlastnosti k tomu, aby mohlo být dárcem kostní dřeně pro šestiletého bratříčka. Tento postup je nazýván jako vytváření tzv. medicínských dětí.

Bioetická komise Švýcarské biskupské konference označila ve svém středečním dokumentu narození prvního „medicínského dítěte“ na území Švýcarska za „šokující eugeniku kamuflovanou dobrým úmyslem“.

„Ačkoliv by nebylo moudré kritizovat subjektivní úmysl zoufalých rodičů, kteří se radují z uzdravení jejich syna, musíme varovat, že technika „medicínských dětí“ představuje nebezpečnou formu eugeniky,“ uvádí dokument.

Pro toto „medicínské dítě“ - narozenou holčičku, vědomě vytvořila bruselská laboratoř (Mrs. Hilde van de Veldes Brussels laboratory) 20 až 30 embryí, aby z nich vybrala to pravé. Jediné z nich mělo štěstí a přežilo. Ale ostatní byla zlikvidována a zničena jako nepotřebný materiál.

Dokument uvádí dva základní důvody, pro které je zmíněná praxe nepřijatelná:

1) Lidské embryo je cíleně vytvořeno a ničeno.

Vznešený cíl neospravedlňuje usmrcení embryí, které jsou lidskými individui. Embryo zde není považováno za cíl, ale je použito jako prostředek a je chápáno jako materiál. Tato praxe je regresí humanismu, umně zakamuflovanou emocemi spojenými s nemocí dítěte a zoufalstvím rodičů.

2) Eugenika je ohavným postupem, který spočívá v selekci dětí - které se mají narodit, podle utilitárních kritérií, která nerespektují skutečnou důstojnost člověka. V tomto případě vnější požadavky - medicínské a technické, rozhodují o tom, kdo si zaslouží žít a kdo ne. Jedno embryo může přežít, protože je geneticky kompatibilní s příjemcem kostní dřeně, zatímco ostatní jsou zabita z jediného důvodu, protože nemají požadované vlastnosti.

ZENIT, TS ČBK 12.6.2006

RODINA A PLOZENÍ DĚTÍ

Předseda Papežské rady pro rodinu kardinál Alfonso Lopez Trujillo představil dne 6. června t.r. nový dokument s názvem „Rodina a plození dětí“. Ve vysvětlujícím textu, který byl zpracován poradcem této Papežské rady - P. Abelardem Lobatem se uvádí, že dokument si zaslouží pozornost jak z hlediska věroučného, tak pro možnosti jeho využití v pastorační praxi. Jak již název napovídá, autoři se zaměřili především na vztah rodiny a procesu lidského plození.

Téma je rozděleno do čtyř kapitol:

** Rozmnožování*

** Proč je rodina jediným vhodným místem pro vznik nového lidského života*

** Integrita plození v rodině*

** Sociální, právní, politické, ekonomické a kulturní aspekty ve službě rodině*

Pátá kapitola zpracovává ústřední téma dokumentu ze dvou základních hledisek: teologického (rodina jako obraz Trojice) a pastoračního (rodina jako základ církve a místo evangelizace).

Jak naznačují i odkazy v textu dokumentu, autoři se opírali především o dokumenty 2. vatikánského koncilu a Kompendium sociální nauky církve.

VIS, TS ČBK, 6.6.2006

Biskup Laun varuje před novým pronásledováním

Světící biskup a morální teolog Andreas Laun z rakouského Salcburku v interview pro jeden zpravodajský magazín varoval před novým pronásledováním křesťanů v Evropě v důsledku absurdních antidiskriminačních zákonů. Podle mons. Launa „už nyní jsou křesťané v názorovém rozporu s těmi, kteří tyto zákony prosazují“. V Rakousku se Katolická církev ocitá se svým odmítáním potratů v menšině, neboť převážná část rakouského obyvatelstva interrupce akceptuje. Přitom návrhy antidiskriminačních zákonů, jak jsou předkládány v Evropské unii, požadují mj. i postih za modlitební shromáždění nebo demonstrace před potratovými klinikami nebo za přemlouvání ženy, aby nešla na potrat. Mons. Laun vyzval k přijetí faktu, že katolíci se ocitají se svými morálními stanovisky v menšině. Dějiny však mnohokrát ukázaly, že většina se mýlila a menšina měla pravdu. Tak tomu bylo i v případě nacismu, kdy naprostá většina obyvatelstva německé jazykové oblasti s ním souhlasila. Dnes je jasné, že nesouhlasící menšina měla pravdu a nejinak tomu bude i s názory na potraty, homosexualitu, klonování a eutanázii.

Nástěnka hnutí pro život po úpravě "tolerantními" lidmi, foto: MP

Information FMG 88/2006

„Tolerance“

Miloslav Pletánek stojí každý pracovní den před nemocnicí v Apolinářské ulici v Praze a nahlas se modlí růženec. Na sobě mívá umístěn obrázek nenarozeného dítěte. Když se ho lidé ptají, proč to dělá, odpovídá, že si přeje, aby v porodnici nebyly zabíjeny nenarozené děti a dodává: „Modlím se tady, na Golgotě, kde umírají nevinné děti.“ Bude tomu už jeden a půl roku, co takto hájí právo na život němých nevinných. Za tu dobu hovořil s mnohými lidmi, s pacienty ale i zaměstnanci porodnice. Někteří přijímali jeho iniciativu s uznáním, mnozí jiní s nepochopením, další s nelibostí až nenávistí. Dokonce mu bylo několikrát slovně vyhrožováno zabitím, ale na tom to vždy skončilo. Před nedávnem však došlo i k fyzickému napadení. Důvod? „Když máš na sobě tohle,“ vykřikuje výtržník a ukazuje na plakát s dítětem. Je zajímavé, jaké reakce může vyvolat modlitba na veřejném místě, zvláště když to místo připomíná Golgotu. Je třeba se zmínit také o chvályhodném zásahu policie, která útočníka zadržela a v poutech odvedla.

bB

Mlčenlivé spiknutí

Ve Velké Británii byla zahájena kampaň „Nikdy více mlčení“. Vedou ji ženy, které kdysi podstoupily potrat a v jejím důsledku onemocněly postabortivním syndromem. V současnosti, kdy znova získaly duchovní rovnováhu, chtějí v rámci dostiučinění předejít neštěstí jiných žen. Podle informací HLI Europa jde o prolomení mlčení o tom, že obětí potratu je nejen zabité dítě, ale také žena, která podstoupila potrat, otec dítěte, sourozenci a také nemocniční personál.

Britky se sešly před parlamentem, kde před téměř čtyřiceti lety byla legalizována interrupce. Vyprávěly o tom, co musely prožít v důsledku odstranění dítěte. „V průběhu téměř čtyřicetileté existence potratového zákona se ve Velké Británii rozhodlo jít na potrat kolem 5 milionů žen. Nyní se obrovská většina z nich v opuštěnosti a mlčení zmítá v pocitech lítosti a ztráty,“ řekla jedna z žen.

Iniciativa britských žen narušuje zájmy potratového průmyslu. Ale můžeme být „klidní“, medicína jistě něco vymyslí na... výčitky svědomí.

GN 19/2006

Co udělá umělý potrat s otcem

Existuje obsáhlá dokumentace o tom, jak umělý potrat zasahuje matku dítěte. Otec je obvykle ignorován z hlediska lékařského, právního i psychologického. Naše společnost považuje muže za agresivní, dominantní, úspěšné a zodpovědné. Zkušenost potratu však do těchto tradičních mužských vlastností vnáší zmatek. Velmi často potrat podkope u mužů všechny mužské role a vytváří v nich úzkost, stres a citový nepokoj. Ve společnosti, kde se aktivní úloha otce nejen akceptuje, ale i očekává, je ironické, že muži nemohou nijak ovlivnit osud svého potomka.

Potrat u muže nejvíce ničí jeho roli ochránce rodiny. Pokud jde totiž o rozhodování o osudu nenarozeného dítěte, nemá jeho otec před zákonem žádná práva. Tak se náš agresivní, nezávislý muž mění na pasivní, bezmocnou, závislou osobu. Jeho představa o sobě se tím zcela ničí. Jeden otec říká: „Nikdy nepřekonám bolest, kterou pociťuji. Nedokázal jsem zachránit své dítě.“ Arnold Medvene, psycholog z poradenského střediska, konstatoval: „Potrat je jednou z nejčastějších zkušeností se smrtí, s níž se muži setkávají. Probouzí velmi důležité, velice primitivní problémy, vzpomínky, které není vidět nebo cítit, ale které existují.“

Od prvního okamžiku, kdy se muž dozví, že jeho žena je těhotná, je z něj jiný člověk. Ať si to uvědomuje, nebo ne, přijal roli otce. Studie uskutečněná Schostakem a MacLouthem objasňuje, že obraz otcovství muže nikdy neopouští a že myšlenky na plod a na to, co by z něj mohlo být, přetrvávají.

Ať otec s potratem souhlasí, či nikoliv, ať si myslí, že plod je lidská bytost, nebo je to jen kus tkáně, je si vědom, že potrat zabrání rozvoji života, ukončí proces, z něhož by se zrodilo jeho dítě. Psychologické účinky potratu jsou těsně spjaty se zmenšením tradičních mužských rolí.

Dosti často se stává, že rozhodnutí pro potrat zůstane tajemstvím, o němž se nemluví nejen s nikým cizím, ale dokonce ani mezi partnery samými. Skutečnost, že muž nemůže vyjádřit své skutečné pocity v rozhovoru s matkou dítěte, rodinnými příslušníky nebo blízkými přáteli, s sebou může nést hluboké psychické následky. Mnoho mužů popisuje pocity deprese, frustrace, prázdnoty a viny.

Všechny tyto příznaky stresu mají vliv na vztah. Někteří muži považují rozhodnutí ženy pro potrat za odmítnutí a fyziologické vyjádření jejich vztahu ztělesněného přicházejícím dítětem. Tyto pocity odmítnutí mohou vyústit do celé řady sexuálních problémů od impotence až po promiskuitu. Často jsou pocity viny, úzkosti a výčitek tak bolestné, že jediným řešením se zdá být ukončení vztahu.

Rozpoznání pocitu viny a zloby je nutným krokem na bolestné cestě, která by měla skončit odpuštěním.

Dr. Alberto M. Iglesias,
Informační oběžník Hnutí Proživot ČR

PORADNA PRO ŽENY AQUA VITAE

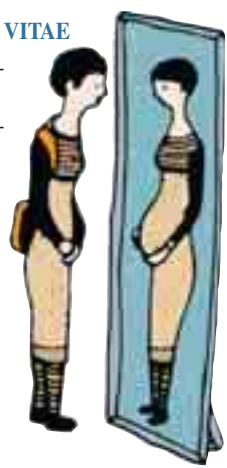

Poradna AQUA VITAE s celorepublikovou působností nabízí poradenství ženám, které se ocitly v tíživé životni situaci spojené zejména s těhotenstvím, porodem a péčí o právě narozené dítě. Zprostředkovává rovněž kontakt s odborníky z řady oblastí.

Kontakt: Poradna pro ženy v tísni, Americká 21, 120 00 Praha 2; tel.: 800 108 000, e-mail: *poradna@linkapomoci.cz, http://linkapomoci.cz*

Sebeovládání

Anna, maminka tříletého Kubíka, připravovala v kuchyni oběd. Kubík seděl v obývacím pokoji a jedl banán. Maminka každou chvilku nahlížela do pokoje otevřenými dveřmi, jak si drobeček spokojeně brumlá. Najednou nastalo ticho. Pro každého zkušeného rodiče je to signál, že se dítě o něco pokouší. Anna rychle nahlédla do pokoje a uviděla, jak její synáček jezdí banánovou slupkou po televizní obrazovce. V prvním momentě chtěla zařvat: „Okamžitě toho nech!“ Ale pomyslela si: „A co když se věci mají jinak, než jak vypadají?“ Klidně se tedy zeptala: „Broučku, co to děláš?“ Na to Kubíček odpověděl s úsměvem: „Mami, cistím televiži.“ Emoce opadly. Anna přišla ke Kubíčkovi, objala ho a řekla: „Jsem moc ráda, že pomáháš mamince. Pojď, vezmeme hadřík. Dívej, banán nám televizi špiní, a hadřík čistí.“

Umění ovládat své emoce je jednou ze všeobecně ceněných vlastností. Někteří lidé jsou víc náchylní podléhat tzv. emočním vznětům, čili reagovat výbuchem zlosti nebo přímo agresí na provokující slova nebo chování. Ale i člověku, který obvykle drží své nervy na uzdě, se občas stává, že vybouchne, když je např. unavený, vystresovaný nebo se v krátkém čase nahromadí mnoho drobných nepříjemností.

Když Daniel Goleman, tvůrce koncepce emoční inteligence, zkoumal osoby s dobře rozvinutým sebeovládáním, zjistil, že jejich schopnost panovat nad výbuchy hněvu se projevuje také v jiných oblastech života. Takoví lidé dokážou odolávat svodům – např. dokážou držet dietu, přestat kouřit. Zároveň jsou optimisty – spojuje je přesvědčení, že se dovedou ovládat, a i když se přihodí nějaký ten poklesek, tak to považují jen za náhodu a propříště vše zvládnou snad lépe. Naopak lidé impulzivní bývají pesimisticky přesvědčení, že žádná práce na sobě nepřinese plody. Avšak výzkumy dokazují, že umění sebevlády se dá rozvinout.

Psychologové objevili, že emoční výbuch nevzniká nenadále. Předchází mu vnitřní monolog. Nějakou situaci chápeme jako znepokojující, neboť nás ohrožuje, a tak jsme náchylnější k výbuchu. Lidé, kteří jsou si dobře vědomi svých prožívaných emocí, podléhají emoční explozi méně často. Tudíž prvním krokem při sebeovládání je rozpoznání znepokojujících myšlenek vedoucích k rozčilení.

Protože kontrola emočních výbuchů se zdá být těžká, můžeme začít čímsi jednodušším – nepoddávat se pokušení. Velmi dobrou a jednoduchou formou je dodržování nějakého předsevzetí. Například miluji čokoládu; umiňuji si tedy, že po dobu jednoho měsíce ji nebudu jíst. Pro zintezivnění práce na sobě si pochutnávám ještě na polovině vynikající čokolády s pomerančem, druhou polovinu schovávám do šuplíku jako test. Co je důležité – hlídám si, abych měl u sebe vždy malý poznámkový blok a tužku. Když na mě přichází pokušení, okamžitě vytahuji poznámkový blok a zapisuji si myšlenky, které mi běhají hlavou. Tady je několik poznámek: „Jen trošičku pocucám,

Základním pramen sebeovládání, díky němuž se vyhýbáme impulzivnímu jednání, nám připomenul v homilii Boží služebník Jan Pavel II. při kanonizaci Josemaríi Escrivy de Balaguera 6. října 2002: *Svatý Josemaría byl mistrem modlitby, kterou považoval za neobyčejnou „zbraň“, jež má moc vykoupit svět. Vždy doporučoval: „V první řadě modlitba; pak pokání; na třetím místě, teprve na třetím místě, činnost“ (Cesta č. 82). To není paradox, ale nepomíjející pravda: účinnost apoštolátu závisí především na modlitbě a na hlubokém a pravidelném svátostném životě. A právě v tom je ukryto tajemství svatosti a opravdového úspěchu svatých.*

vždyť to není totéž co jíst.“ „Oni mi ji nabízejí, nechci je urazit svým odmítnutím.“ Zapsání myšlenky, místo poddání se pokušení, nám dává okamžik navíc k tomu, abychom se zamysleli a zjistili, že se ve skutečnosti snažíme sami sebe oklamat. Když se nám začne dařit v rovině pokušení, můžeme přistoupit k ovládání emocí. Princip je stejný – poznámkový blok, tužka a zapisování myšlenek, které se nám objevují v hlavě, když začínáme např. pociťovat zlost. V mých poznámkách si všímám jistých pravidel. Když vybuchnu vztekem, předchází tomu myšlenka: „On mi to dělá naschvál, hnusný provokatér, zase má plno výčitek jako vždy!“ Obvykle to není pravda. Ten druhý člověk si nejčastěji též neumí poradit s vlastními emocemi, a já jsem se stal náhodným „bodem uvolnění“. Goleman tvrdí, že již samotné vědomí emocí, které člověkem mávají, schopnost všimnout si jich a pojmenovat je, pomáhá při jejich ovládnutí.

Druhou etapou je uvědomění si, že i když nemáme vliv na to, co nás potkalo (např. rozčilený šéf), máme vliv na to, jak zareagujeme. A na to je dobré se soustředit. Jestliže jsme si vedli poznámky, tak si jistě všimneme, že k emočnímu výbuchu nás dovedly obvykle velmi podobné události. Někdy to jsou přímo jistá slova. Proto si můžeme už dopředu, v klidu, nachystat různé způsoby reakce. Např. Annu rozčiluje, když Kubíček zlobí, tzn. vytahuje a rozhazuje věci, špiní se jídlem, něco rozlévá, rozsypává... Vymyslela tedy, že v takové situaci může mrně vzít a přenést do koupelny (kde je čisto a nemá se čím umazat) a sama jít do kuchyně napít se vody, aby se uklidnila. Pak bude schopna zvládat Kubíčka i s jeho nepořádkem. V případě, že nebude mít možnost se napít, si Anna vymyslila jinou eventualitu – krátkou modlitbu: „Bože, děkuji ti za Kubíčka, je to krásné dítě. Děkuji ti, za příležitost k sebeovládání.“

Nakonec nám ještě zůstává nácvik nové schopnosti. Pravděpodobně se nám nevyhnou prohry. V takové situaci neklesej na mysli a neutápěj se v černých myšlenkách typu: „Jsem k ničemu, nikdy to nezvládnu.“ Raději si řekni: „Jedna vlaštovka jaro ještě nedělá, příště bude líp.“ Nebo přidej modlitbu: „Bože, děkuji ti za lekci pokory.“ A dále se tím už netrap.

Justin Pokora, Źródlo 14/2006

USA:

Katolíci hájí své kněze

7. června otiskl v New York Times William A. Donohue, prezident Katolické ligy pro náboženská a občanská práva, inzerát, v němž stručně hodnotí „sexuální skandál amerických kněží“ s odstupem čtyř let. Konstatuje se v něm, že - na rozdíl od roku 2002 - dnes média tomuto tématu téměř nevěnují pozornost. Přitom v březnu letošního roku vyšla už třetí výroční zpráva o problému zneužívání a vlastní zprávu vydala i John Jay College of Criminal Justice.

Z těchto zpráv vyplývá, že většina případů sexuálního zneužití se odehrála v období mezi polovinou šedesátých a polovinou osmdesátých let. V roce 2005 bylo vzneseno 783 věrohodných obvinění proti 532 kněžím; 87 % těchto případů se rovněž odehrálo před rokem 1990. 81 % obětí byli mladí muži v postpubertálním věku: totéž platí o případech, jež se odehrály mezi rokem 1950 a 2002.

Za samotný rok 2005 bylo vzneseno 21 obvinění, z toho 5 věrohodných. 2 se zkoumají, o 2 zatím není dost informací: celkově to znamená 9 možných případů, tedy 0,02 % z 42.000 kněží činných v roce 2005.

Donohue konstatuje, že patrně žádná instituce nebo skupina nemá tak dobrý výsledek, protože např. počet případů ve veřejných školách je více než stokrát vyšší.

Přesto však, uzavírá Donohueův text, jsou kněží terčem výpadů v tisku i jinde na veřejné scéně. 99,98 % jich je mimo podezření, a proto je záhodno, aby se o kněžích psalo s respektem, který si zaslouží.

RC k tomu poznamenává, že lokalizace nárůstu sexuálních zneužití do let 1965-1985 naznačuje souvislost s tzv. sexuální revolucí v USA.

Catholic League for Religious and Civil Rights, RC, 26. 6. 2006

„Nebesa vypravují o Boží slávě“

Drahé děti,

dívaly jste se někdy večer nebo v noci na hvězdnou oblohu? Jak krásně tam svítí tolik hvězd, větších i menších. Jsou od nás velmi daleko, tak daleko, že si to ani neumíme představit. Naše Země je ve srovnání s těmito vzdálenostmi ani ne nepatrným smítkem. Na noční obloze můžeme najít spousty hvězd, planet, galaxií. To vše nazýváme vesmír.

Přírodovědci vypočítali, že vesmír trvá už asi 13 miliard roků. Jak to, že začal být? Na to nedovedou odpovědět přírodní vědy, ale sám Pán Bůh nám to říká v první větě Písma svatého: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“

Když vidíme krásný obraz nebo sochu nebo dovedně zhotovený řemeslný výrobek, když slyšíme krásnou píseň nebo čteme zajímavou knihu, když vidíme složitý důmyslný stroj nebo mohutnou stavbu, zvlášť když dílo je zároveň velmi krásné, jako například kostel, obdivujeme ty umělce nebo inženýry nebo řemeslníky, kteří to vytvořili. I když jsme je nikdy neviděli. Bylo by směšné, kdyby někdo řekl: „Já tu žádného původce nevidím, tak se vše muselo udělat samo náhodou.“

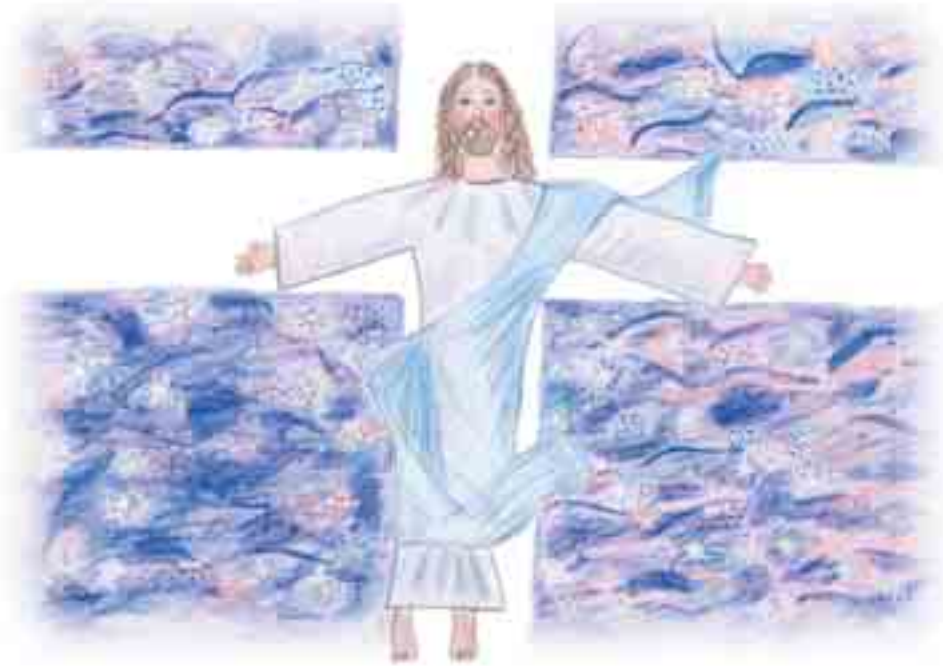

Malovala: Denisa, 10 let

Podobně může člověk poznávat Pána Boha z úžasného díla, kterým je vesmír. Proto říká Písmo svaté: „Nebesa vypravují o Boží slávě a dílo jeho rukou zvěstuje obloha.“

Čím více znalostí o přírodě získáváme, tím víc můžeme žasnout nad Boží mocí, moudrostí a láskou. Ve vesmíru, kde je buďto strašný mráz až 273 stupňů pod nulou, nebo zase obrovské teploty, které by všechno spálily, to Pán Bůh řídí tak, že je tu naše Země, na které můžeme žít a na které je tolik krásného. Teď o prázdninách můžeme obdivovat v pří-

rodě tolik nejrůznějších krásných květů, potom na stromech ovoce. Různá zvířata, jeleny, srnce, zajíce, veverky, pestré a zpěvavé ptáky, motýly a mnohá jiná. Pán Bůh postupoval tak, že se na naší Zemi, která předtím byla pustá a bez života, objevili živí tvorové, pak stále dokonalejší, až byla připravena jako krásný strom pro člověka. I každá nepatrná buňka, ze kterých jsou složeny rostliny i zvířata, budí stále větší úžas, čím více toho vědci objevují.

Pak Pán Bůh stvořil člověka „k svému obrazu“, jak říká Písmo svaté. S nesmrtelnou duší, schopnou poznávat celý svět i Boha, objevovat, vynalézat, vyrábět, vytvářet nejrůznější díla, rozlišovat, co je dobré a co je zlé, radovat se a dělat radost druhým, milovat Boha i lidi, mluvit s Bohem v modlitbě, být šťastný a jednou dojít do nejkrásnější věčné blaženosti.

Mimoto Pán Bůh stvořil anděly. Ti, kteří jsou u Boha v nebeské radosti, nás mají velmi rádi, jsou našimi nejlepšími přáteli, ochránci a pomocníky.

To všechno trvalo velmi dlouho, Pán Bůh je věčný, nemusí pospíchat. Písmo svaté říká: „U Boha tisíc roků je jako jeden den.“

Můžeme o Bohu hodně poznat z jeho díla. Ale mnohem, mnohem víc se dovídáme od Pána Ježíše, který je Bůh i člověk, a Boží láska k nám v něm září nejvíc. Přestože hřích ten krásný Boží plán kazí, On přišel a stal se člověkem, aby všechno napravil a vrátil nám daleko víc, než jsme ztratili: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

Pán Bůh, před kterým „celý vesmír je jako prášek, jako kapička rosy, která před svítáním na zemi padá“, je všemohoucí, nic pro něho není nemožné; vševědoucí, ví všechno, zná i naše nejtajnější myšlenky; je nejvýš moudrý, spravedlivý, milosrdný, dobrý a láskyplný.

Nesmírně miluje každého z nás. Nejlépe nás zná, dobře ví o každé naší radosti i bolesti, touze, naději i úzkosti. Je stále s námi, pomáhá nám, chce, abychom byli šťastní zde i na věčnosti v nebi a říká nám, co je k tomu třeba. Modlitbu přijímá jako volání svých milovaných dětí a odpovídá svou moudrou všemohoucí láskou.

Každý člověk je stvořen k Božímu obrazu, ale nejkrásnějším obrazem Božím je Panna Maria. Všechny nás miluje nejvroucnější mateřskou láskou. 15. srpna je její veliký svátek, slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Prosme ji o pomoc, abychom s vděčností vyznávali ústy i celým srdcem a životem to, co se modlíme v nedělní mši svaté: „Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného.“

Prázdniny jsou krásné a radostné, když jsou prožity s čistým srdcem, s Pánem Ježíšem a s Pannou Marií. Takové Vám přeje a vyprošuje a srdečně Vás všechny zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Nebrat si, co nám nepatří

Tento příběh se odehrál na jedné malé vesnici. Lukáš si v pokojíčku zrovna poslouchal hudbu, když za ním přišel táta a řekl: „Zajdi nakoupit!“ Lukáš okamžitě vstal a šel.

V pohostinství bylo mnoho lidí. Paní, co obsluhovala, měla plné ruce práce. Když se Lukáš dostal na řadu, poslala ho do skladu vybrat si, co potřebuje. Poprvé byl v takovém skladu. A kolik tam bylo věcí! Napadlo ho, aby si vzal do kapsy nějakou čokoládu. Pokušení bylo, aby Lukáš odolal. Když přišel k pultu, paní prodavačka se ho zeptala, co má v tašce. Lukáš odpověděl a paní prodavačka mu dovolila odejít aniž by zkontrolovala obsah jeho tašky. Po cestě domů přepočítával výdavek, protože se mu zdálo, že se paní prodavačka spletla. A skutečně. Vydala mu mnohem více. „Co dělat? Mám je vrátit nebo si je nechat?“ uvažoval Lukáš. Pokušení bylo opět velké. Vždyť by nikdo na to nepřišel. Po chvilce se rozhodl peníze vrátit.

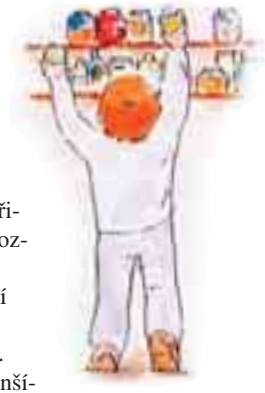

Od té doby paní prodavačka věřila Lukášovi ještě více. Vždy ho bez nejmenšího zaváhání pustila do skladu vybrat si, co potřebuje. ●

Poděkování

Děkuji touto cestou Pánu Ježíši a Panně Marii za všechny dary, které mi byly dány, za uzdravení z mého brutálního přepadení, a tím vážného úrazu spojeného s těžkým otřesem mozku.

Zaplať Pán Bůh duchovním, kteří za mne obětovali mše svaté, plzeňskému společenství věřících a všem, kteří mi byli v době rekonvalescence oporou, ať už návštěvou, modlitbou či hřejivým slovem.

Ó Panno Maria, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme!

čtenářka Anna z Plzně

Děkuji touto cestou Pánu Bohu, Panně Marii a všem svatým, kteří ochránili mou dceru i s manželem, když jeli v týdnu před Velikonocemi na mši svatou a vybourali se autem. Automobil se třikrát převrátil a zůstal na střeše. Byl dost poškozený, ale jim se nic nestalo.

Ještě jednou, Panno Maria, velké díky a prosím, abys nadále tuto rodinu chránila a dopřála jim hojné zdraví a pevnou víru.

M. Hrušková

Chci touto cestou veřejně poděkovat Panně Marii za uzdravení naší vnučky po těžkém úraze. Děkuji za vyslyšení modliteb celé rodiny a známých a prosím, aby nám Panna Maria všem pomáhala i nadále v našich těžkostech.

Marie od Kyjova

Panno Maria, před sedmi lety jsem Ti slíbila, že Ti veřejně poděkuji, když mi pomůžeš usmířit manželství mého syna, který si našel jinou ženu. Po modlitbách k Tobě, jako Matce Ustavičné pomoci, se stal zázrak a syn se se snachou usmířili. Vím, je to již dlouho a moje poděkování je hodně opožděné vzhledem ke Tvému tak zázračně rychlému zásahu.

Ještě jednou vroucně děkuji a prosím Tě, skryj je pod svůj ochranný plášť, přiveď je ke Svému synu. Ty je znáš lépe než já a vidíš do jejich duší.

Prosím denně a děkuji za všechny milosti.

Eva z Vysočiny

Ráda bych poděkovala Panně Marii, sv. Ritě a sv. Terezičce za vyslyšení mých proseb. Díky nim mám práci a nový byt! Panno Maria, díky!

S úctou a láskou Eva Medvědová, Nová Paka

Z celého srdce děkuji Pánu Bohu, Panně Marii, Otci Piovi a sv. Terezičce z Lisieux za narození dcery Terezie. Asi ve čtvrtém měsíci těhotenství mi doktor sdělil, že čekám pravděpodobně postižené dítě. Vše jsem dala do rukou Bohu. Na test plodové vody jsem odmítla jít, byla jsem rozhodnutá dítě si ponechat. Byla jsem zděšena, když mi doktorka na genetice řekla, že jestli je dítě postižené, tak po zákroku s odběrem plodové vody se většinou dítě samovolně potratí a zdravé údajně zůstane v děloze – „strašné“! Po mém odmítnutí byla doktorka nepříjemná. Asi týden před porodem jsem musela do nemocnice, nezdály se ozvy plodu. Hned na druhý den bylo rozhodnuto o císařském řezu, ozvy byly již patologické! Ještě před zákrokem jsem požádala doktory, že se chci pomodlit, za to jim děkuji. Narodila se nám zdravá, krásná holčička. Vše proběhlo v naprostém pořádku.

Touto cestou bych chtěla poděkovat všem, kdo se za naší Terezičku modlili. Pán Bůh Vám to zaplať.

Lenka Bařinová, Znojmo

Panno Maria, Matko Boží, chci již potřetí poděkovat za Tvou ochranu a lásku k lidem, je to potřetí, ale popravdě by to mělo být tisíckrát.

Manžel šel na závažnou operaci na Velký pátek. Modlila jsem se k Panně Marii a k Nejsvětější Trojici. Navštívila jsem farní kostel Starý Bohumín, kde jsem se modlila u milostného obrazu Panny Marie Růžencové – Starobohumínské. První část léčby je úspěšná, výsledek histologického vyšetření je negativní. Léčení pokračuje a já děkuji, děkuji a prosím.

Děkuji všem, kteří byli nápomocní modlitbou, ať jim Bůh žehná a ochraňuje Panna Maria.

Prosím o Boží požehnání a ochranu celé rodiny, zdraví těla a duší, šťastné návraty z cest. Boží milosrdenství celému světu.

Ať i Vám žehná Bůh a chrání Panna Maria.

Marie z Ostravska

Chvála Kristu a Marii!

V roce 1996 jsem navštívila Medjugorje, abych tady očekávajíc druhé dítě (ještě společně s těhot-

nou manželkou svého bratrance) prosila za dar pokoje a za narození zdravého dítěte. Lékaři zjistili cystu na jeho mozku. Slíbila jsem, že napíši veřejné poděkování Gospě (Oslovení Matky Boží v Medjugorje), když vše dobře dopadne. Cysta se vstřebala a narodil se zdravý syn. Taktéž zdravý syn se narodil i v rodině bratrance. Jenomže já svůj slib veřejně poděkovat opominula!! A chtěla bych aspoň teď, kdy je synovi 9 let, napravit: Děkuji Ti Matko Boží i naše, moc Ti děkuji za Tvou lásku, pomoc a ochranu, za Tvou velkou trpělivost se mnou (s námi)... Svěřuji Ti celou naši rodinu a všechny „naše“ a moc prosím o dar víry - o Ducha Svatého, o milost spočívat stále v bezpečí Tvého mateřského srdce... A děkuji za dar prvního svatého přijímání syna.

vděčná Dita Maria Magdalena.

Asi před pěti lety, když jsem četla „Poděkování“ v časopise Immaculata, jsem si řekla, že pokud mi Bůh dá jistého muže za manžela poděkuji v tomto časopise prostřednictvím Panny Marie Bohu. S odstupem času však musím Bohu velice moc poděkovat za to, že mi toho muže nedal. Děkuji tímto také Panně Marii a všem za přímluvy v nebi i na zemi, neboť od Boha jsem sice onoho muže nedostala, ale dostala jsem daleko víc. Sám Bůh se ke mně sklonil, zaplnil celé mé srdce a otevřel mi to své. Žiji daleko dokonalejší život, daleko šťastnější, než jsem si vůbec dovedla představit, či vysnít. Bůh se mi stal vším a již vůbec nic nehledám.

vděčná Eliška S., Doubravník

Svatá Panno Maria, plním svůj slib, že Tobě a Tvému Synu veřejně poděkuji prostřednictvím „Immaculaty“ za zachránění života našeho syna Petra. V roce 2003 onemocněl velice těžkou depresí, která vznikla ze ztráty zaměstnání, zkrachování podnikání a dívka, se kterou dlouhodobě chodil, se s ním rozešla. Lékaři mu nedokázali pomoci. Nemoc se rychle zhoršovala. Nemohl spát bez prášků, jíst a byl zcela vyčerpaný. Přestal chodit mezi lidi. S manželem jsme byli zoufalí, že mu nedokážeme pomoci. V důvěře v ochranu Panny Marie jsme jsme synovi dali zázračnou medailku, ale on ji často odkládal s tím, že na krku nic nesnese. V této těžké době se v synovi zrodila myšlenka, že vše rychle vyřeší tím, že se zabije v autě. Byli jsme nešťastní a syna hlídali, ale neuhlídali. V nestřežené chvíli vzal auto a odjel. Při jeho hledání nás zastihla zpráva, že havaroval a je v nemocnici. Byl na tom velice špatně. Měl zlomené obratle, prasklou pánev a další vážná poranění. Lékaři nám nedávali žádnou naději. Denně jsme se modlili svatý růženec za synovo uzdravení. Až po návštěvě kněze, i přestože ho syn odmítal, se jeho stav začal pomaličku zlepšovat. Začátkem ledna r. 2006 nám lékaři sdělili, že se uzdraví. V březnu jej propustili domů – s krunýřem a berlemi.

Až mnohem později, při likvidaci auta (které bylo do šrotu) našel manžel v autě přetržený řetízek a na něm „zázračnou medailku“, kterou jsem synovi dala den před onou nešťastnou havárií. Ihned jsme věděli, kdo nám našeho syna zachránil.

Ještě jednou Ti Panno Maria a Pane Ježíši z celého srdce děkujeme. I já Tě prosím, Panno Maria a Pane Ježíši o mé uzdravení z nemoci, která mě dlouho trápí. Prosím pokorně Pannu Marii o další pomoc a ochranu pro celou naši rodinu. Požehnej prosím také všem, kteří se modlili spolu s námi.

Ctitelka Panny Marie Drahomíra Vilgošová

Je to již čtvrt roku, co se manželce mého vnuka narodil synáček. Jelikož byl po porodu delší dobu přidušený, doktoři pochybovali o jeho životě a říkali, že pokud přežije, mohou zůstat následky na některých smyslech nebo nebude chodit. Po jedenácti dnech byl propuštěn domů a půl roku byl pod lékařským dohledem. Modlili jsme se a prosili Pána Boha a Pannu Marii za jeho uzdravení. Do postýlky, pod nožičky, mu maminka dala pod prostěradlo posvěcený medailonek Panny Marie, který jsem jim k tomu účelu věnovala. A náš chlapeček se jako zázrakem vyvíjel normálně, jako jiné děti. Všechny smysly má v pořádku a čile běhá.

Děkuji Pánu Ježíši a Panně Marii za jeho zdravý vývoj a prosím za ochranu pro celou naši rodinu.

O. Mazancová, Kdyně

Moje dcera onemocněla roztroušenou sklerózou. Měla velké bolesti, až si chtěla zoufat. Jsou tomu už dva roky. Začala jsem se s pláčem modlit k Panně Marii, Maxmiliánu Kolbemu, P. Šuráňkovi a ke všem svatým. Prosila jsem alespoň o zmírnění těch bolestí a sebevražedných myšlenek, aby s tím mohla žít. Je to rok a její stav

se zlepšil i po psychické stránce. Nepláče, sportuje a těší se na dítě.

Děkuji za vyslyšení mých modliteb a o další ochranu prosí

rytířka A. V. z Valašska

Panno Maria, moje nebeská Maminko, děkuji Ti moc, že jsi vyslyšela moje naléhavé volání a dala tak celé naší rodině naději na záchranu duše člověka, který je mi od narození nejblíž – mojí matky. Děkuji Ti za všechny tvé mocné přímluvy a náruč plnou lásky, kterou mi neustále nabízíš.

Libuška

Drahá Matičko,

toužím Ti takto veřejně poděkovat za našeho nejmladšího synečka. Ty víš Matičko, že jednoduché to tehdy nebylo. Když se maličký ohlásil, měla jsem 45 let a byla jsem už babičkou. Můj lékař, po předchozích zkušenostech se mnou, mi vyšetření plodové vody ani nenabízel. Věděl, že bych nepřijala. Když přišel čas, narodil se krásný zdravý chlapeček. Na křtu svatém jsme ho svěřili do ochrany svatého Jana Sarkandra. Když mu bylo 9 měsíců, převrhl na sebe hrnek s horkou kávou. Manžel ho popadl a intenzivně ho ve vaně poléval studenou vodou. Nejspíš mu tím zachránil život. Přece však mu na hrudníčku zůstalo místo jako dlaň dospělého člověka, kam studená voda nedosáhla – to jak ho manžel držel. Museli jsme do nemocnice. Tam to šlo ráz na ráz. Po poskytnutí první pomoci a podání utišujících léků přistál na dvoře vrtulník a odvezl našeho maličkého do Ostravy. Týden ležel na JIP, denně jsme mu vozili mléko, protože jsem ho ještě kojila, ale vidět jsme ho nemohli. Až po týdnu, kdy byl přeložen na oddělení, jsem mohla být s ním. Plakala jsem štěstím, že mohu být u něho a že je z nejhoršího venku. Hojení postupovalo dobře, po pěti dnech jsme byli propuštěni domů. Léčení ale trvalo celých deset měsíců.

Tak děkuji Pánu, že nám byl náš nejmladší darován dvakrát. Tobě Matičko i všem, kdo se modlili s námi, vroucí díky za přímluvu. Děkuji Pane, že slyšíš naše modlitby. Děkuji za všech svých sedm dětí a dvě vnoučátka. Tobě buď chvála navěky.

Vděčná čtenářka Dana, Český Těšín

Svou vděčnost vyjadřují také: Marie Šrámková, Marie Polachová, Eva z Jižní Moravy, Jiřina Bačová.

O modlitbu prosí: Marie Vítková, V. Čechová.

Dvojí oslavy v pražském klášteře bratří minoritů

V soboru 8. července prožívala česká provincie Řádu minoritů dvojí slavnost. O.Oldřich Prachař, představený pražského konventu, slavil své 70. narozeniny a nejstarší člen minoritů devadesátiosmiletý O.Bernardin Mráz své 75. výročí kněžského svěcení.

Oslavy začaly krátkým ale nádherným varhanním koncertem v pražské Bazilice sv. Jakuba, načež následovala mše sv. sloužena ve společenství řádových bratří a přátel. Radostná atmosféra pokračovala pak u bohatě prostřeného stolu.

V homilii i při blahopřáních jako refrén zaznívala slova: „Ať Pán požehná vše, co z lásky k Bohu jsme mohli vykonat.“ Ke slovům vděčnosti se připojujeme i my a vyprošujeme, aby Pán vždy žehnal našim bratřím i jejich životnímu dílu a naplňoval je radostí z konání jeho vůle.

redakce, na fotografii z leva: O. Bernardin, O. Oldřich, O. Josef (provinciál)

ZPRÁVY

Vědec o svém poznání Boha. Francis Collins, vedoucí týmu vědců, kteří rozluštili lidský genom, vydá v září knihu „Boží řeč“, kde tvrdí, že věda pomáhá dokázat Boží existenci. Collins tvrdí, že zkoumání lidského genomu pro něj bylo nejen vědeckým výkonem, ale i příležitostí k bohopoctě.

„Když máte poprvé před sebou učebnici o 3,1 miliardě písmen, v níž jsou skryty všechny informace a všechna tajemství lidství, vede vás listování touto učebnicí k pocitu úžasu,“ říká Collins. Sám o sobě říká, že byl původně ateistou. Kniha „Boží řeč“ (Language of God) chce vysvětlit, jak vědec, který studoval genetiku, uvěřil v Boha neomezeného časem a prostorem, který se přesto zajímá o lidi.“

Jako milník na své cestě uvádí Collins knihu C. S. Lewise Mere Christianity, která mu zpochybnila jeho ateistickou pozici. „Přesvědčila mne, že rozhodnutí uvěřit je nejracionálnějším závěrem ze všeho, co vidíme kolem sebe“.

LifeSite News, RC 14. 6. 2006

Nigerie: Křesťané se nechtějí mstít. Nigerijští křesťané, kteří ztratili své milované během náboženskymotivovaných útoků, překvapují útočníky tím, že se odmítají mstít. V únoru se severní Nigerií přehnala vlna násilí: islamisté nyní nemohou pochopit, že křesťanská společenství jsou rozhodnuta útočníkům odpustit. Řekla to při návštěvě Evropy Sestra Christiana Akpah, která působí v Shuwa blízko Maiduguri, hlavního města severovýchodního státu Borno.

Vyprávěla, že 17. února bylo ve státě Borno zabito 53 lidí a poničeno 58 kostelů. Podnětem byly karikatury Mohameda, jež se objevily v západních médiích. Tyto útoky byly součástí širšího okruhu násilí, kdy bylo v celé Nigerii zabito asi 300 křesťanů. Přesto katoličtí i protestantští vůdci vyzývali své lidi k nenásilí. Naopak prudce stoupla návštěva bohoslužeb. Sestra Christiana řekla: „Muslimové teď říkají, že na křesťanství musí být něco zvláštního, když se křesťané ani nevzdávají své víry, ani se nemstí.“

ACN, RC 13. 6. 2006

Bibli čtou nejvíce Francouzi. Bibli vlastní téměř každá rodina, ale málokterá ji studuje. Toto zjištění vyplývá z průzkumu Mezinárodní biblické společnosti (Abu), který probíhal ve třech evropských státech: Itálii, Španělsku a Francii v minulých třech letech. Podle aktuálně zveřejněných ukazatelů čte individuálně bibli 55% Francouzů, 52% Španělů a 42% Italů. Pokud jde o skupinové čtení bible, nejvíce se mu daří opět ve Francii, Itálie je na druhém místě a Španělsko na třetím. Nejčastější formou meditace biblických textů je ve všech zemích homilie kněze v kostele. Těch, kdo se věnují návštěvám katechezí pro lepší porozumění biblickým textům, je však pouze čtvrtina z počtu praktikujících katolíků ve všech třech zemích. Velká většina katolíků je naopak ochotna při rozšiřování bible spolupracovat s jinými křesťanskými církvemi

RaVat 28.6.2006

Misie sv. Františka Xaverského bude mít bibli ve vlastním jazyku. Nové vydání bible v jazyku Konkani, to je záměr indické diecéze Goa. Podle agentury Fides vyjde Písmo svaté v lokálním jazyku v příštích týdnech. V červnu se pak bude distribuovat až 60 tisíc kopií. Podle agentury je to velká příležitost pro evangelizaci prostého obyvatelstva, které ve farnostech očekává toto vydání od roku 1974, kdy vznikla tato myšlenka. Definitivní schválení projektu pak přišlo na diecézním synodu v roce 2000. V Indii už vyšly bible v jazycích bengali a malayalam, ale Goa si zaslouží pozornost zvláště proto, že je spojená s misijní činností sv. Františka Xaverského. V Indii existuje celkem 1600 jazyků a dialektů.

RaVat 18.5.2006

Janovský arcibiskup, kardinál Tarsicio Bertone, se stane novým státním tajemníkem Svatého stolce. Nahradí na tomto místě kardinála Angela Sodana. Úřadu se ujme 15. září. Kardinál Bertone byl nejbližším spolupracovníkem kardinála Ratzingera v Kongregaci pro nauku víry. Je salesián. Účastnil se přípravných prací na dokumentu Dominus Iesus a překladu a zveřejnění Třetího fatimského tajemství. Prosazuje působení katolických laiků v politice. V České republice řešil otázky působení členů tzv. podzemní Církve.

VIS, RC, 23. 6. 2006

Kněžská svěcení. Dne 24. června 2006 proběhla v českých diecézích kněžská svěcení. Na kněze bylo vysvěceno celkem 28 jáhnů. V pražské diecézi byli vysvěceni 2, v olomoucké 7, v brněnské 4, v českobudějovické 1, v litoměřické 4, v ostravsko-opavské 8 a v plzeňské 2. V královéhradecké diecézi svěcení teprve proběhnou, a to 19. září. Na kněze zde budou vysvěceni 2 jáhni.

podle TS ČBK

V Kazachstánu proběhla první kněžská svěcení. V hlavním městě Kargandě v katedrále sv. Josefa byli vysvěceni první dva absolventi místního semináře, který byl otevřen před osmi lety.

GN 26/2006

Katedrála svatého Víta s přilehlými nemovitostmi patří definitivně církvi. Rozhodl o tom pražský městský soud, který tak potvrdil říjnový verdikt Obvodního soudu pro Prahu 1. Pravomocný verdikt ve sporu státu a církve o vzácné nemovitosti padl po více než 13 letech. Obvodní soud pro Prahu 1 přiřkl katedrálu církvi již dvakrát, pražský městský soud ale první verdikt zrušil a spor vrátil k novému projednání. Dnes se s názorem obvodního soudu ztotožnil.

TS ČBK 16.6.2006

OBSAH

Ranní, polední a večerní oběť . . . 1
Ze života svatého Františka z Assisi . . . 2
Petr našich dnů - Petrova služba je jedním z konstitutivních prvků církve . . 5
Důležitost úcty k Neposkvrněné . . . 6
Ježíšova rodina . . . 7
Měl Ježíš bratry? . . . 8
Termín „bratr“ . . . 9
Ježíšova slova útěchy . . . 10
Proste Otce . . . 11
Modlitba francozské královny Alžběty . . . 11
O jednom společenství aneb o Krista je třeba se dělit . . . 12
Až příště budete mít pocit... . . . 15
Trochu apologie (13): Katolická „kolaborace“ s komunismem? . . . 16
Nová fakta o otentátu na Jana Pavla II. . . . 20
Švýcarští biskupové proti praxi tzv. medicínských dětí . . . 21
Rodina a plození . . . 21
Biskup Laun varuje před novým pronásledováním . . . 22
„Tolerabce“ . . . 22
Mlčenlivé spiknutí . . . 22
Co udělá umělý potrat s otcem . . . 23
Sebeovládání . . . 24
Katolíci hájí své kněze . . . 25
Milé děti: „Nebesa vypravují o Boží slávě“ . . . 26
Nebrat si, co nám nepatří . . . 27
Poděkování . . . 28
Dvojí oslavy v pražském klášteře bratří minoritů . . . 30
Zprávy . . . 31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 4/2006, ročník XV.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:
Konvent minoritů v Brně.
Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG, číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk (+poštovné). Příspěvky na rok 2006: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:
Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča
http://immaculata.minorite.cz

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, kterým je Vaše **IČP** (jedná se o předplatitelské číslo vytištěné při zaslání Immaculaty v levém horním rohu adresního štítku, podle kterého poznáme, kdo nám dar poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli své předplatitelské číslo IČP nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)
* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis**. Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Zveme Vás na Pouť!

již tradiční setkání Ratířů Neposkvrněné,
čtenářů Immaculaty a díkůvzdání za osobnost
sv. Maxmiliána na Cvilíně u Krnova
se letos uskuteční

v sobotu 12. srpna

Program:

11.00	–	křížová cesta
12.00	–	mše svatá
13.00	–	přátelské setkání
14.30	–	svátostné požehnání

Konvent minoritů v Krnově, Štursova2, 749 01 Krnov, 554 611 799, krnov@minorite.cz

Foto: V. Dvořáčková

Pán zastavil se na břehu,
hledal lidi ochotné jít za Ním,
aby se stali rybáři duší...